

Medailisté atletického HME

Splnila si životní sen

Narozena: 23. března 1995 v Praze
Sport: snowboarding, alpské lyžování
Oddíl: Dukla Liberec – ASC DUKLA

Ester Ledecká

Ester Ledecká po úspěšné maturitě na gymnáziu si letos koncem ledna v rakouském Kreischbergu jako první česká snowboardistka dojela pro titul mistryně světa. Tohoto životního triumfu dosáhla ještě před dvacátými narozeninami!

Ve třech letech začala lyžovat, v pěti se jí zalíbil snowboard a později jako jediná holka hrála na pražské Hvězdě hokej. Především ji však bavilo sjíždět kopce a bylo jí jedno na čem. „Klidně na lopatě nebo na saních. Jediné, co si však z těchto lyžařských začátků pamatuji, je provaz zařízlý do břicha a povely v zádech: Esterko, nemůžeš se řídit z kopce šusem dolů, dělej obloučky,“ vrací se Ester Ledecká, vnučka hokejisty Jana Klápáče, do svých začátků, kdy se už jako malá na svahu prostě radovala.

Prvního velkého mezinárodního úspěchu se dočkala v roce 2013, kdy si dojela pro

dva juniorské tituly mistryně světa. O rok později už dávala o sobě vědět i v kategorii žen. Nejprve v závodech Světového poháru obsadila doslova šokující druhé a třetí místo v paralelním slalomu a potom dokonce poprvé v kariéře vybojovala více než nečekané prvenství v obřím slalomu, což jí vyneslo

stříbrnou příčku v celkovém hodnocení této vrcholné soutěže.

A tak se rázem stala černým koněm české olympijské výpravy. V Soči pak ve slalomu dojela šestá a v obřím slalomu sedmá. „Mým cílem bylo skončit do desátého místa aspoň v jedné disciplíně a povedlo se mi to hned dvakrát, takže jsem měla velkou radost,“ vrací se ke svému olympijskému vystoupení. Na vysoké úrovni lze hodnotit její výkony i v lyžařském slalomu, ale do nominace na OH se už nevešla. „Oba sporty mají dost společného a navzájem si pomáhají. Volné dny využívám ke startu na lyžích hlavně v Evropském poháru,“ prozrazuje Ester.

Po návratu ze Soči musela s bolestmi v zádech absolvovat léčebnou a rehabilitační kúru, začala víc posilovat a znovu se vrátila ke svým oblíbeným doplňkovým sportům beachvolejbalu a windsurfingu. Díky pravidelnému cvičení cítila velké zlepšení, absolvovala soustředění na ledovci s českou lyžařskou reprezentací a před startem prvních závodů se v americkém Colorado téměř měsíc připravovala společně s americkými kolegy. „Mohla jsem tam jet díky Dukle už podruhé a opět jsem byla z tréninků nadšená,“ netají své pocity.

Do letošního roku vstoupila vítězstvím v jednom ze závodů Světového poháru a pak už se radovala ze zlatého triumfu v paralelním slalomu na mistrovství světa. „Můj děda byl v hokeji mistrem světa a já ho chtěla napodobit. Byl to můj velký sen a teď se mi ho podařilo splnit, takže jsem šťastná. Vůbec ale nevím, jak se mi to podařilo,“ řekla s výraznou příchutí skromnosti a zároveň s uspokojením, že i v obřím slalomu se pátým místem zařadila mezi světovou elitu.]

Zlaté jízdy:
 MS juniorů 2013 slalom
 MS juniorů 2013 obří slalom
 MS 2015 slalom
 SP 2014 slalom
 SP 2015 slalom
 SP 2015 obří slalom

Text: Jaroslav Pešta
 Foto: Ivana Roháčková

dukla sport

čtvrtletník
 Armádního sportovního centra DUKLA
 a Tělovýchovné jednoty Dukla Praha

ročník 10 / číslo 1 / 2015

Vydavatel
 Armádní sportovní centrum DUKLA
 Pod Juliskou 1, 160 00 Praha 6
 IČO: 60162694
 www.duklasport.cz
 www.facebook.com/AscDukla

Adresa redakce
 Pod Juliskou 1, 160 00 Praha 6
 Telefon: 973 203 840
 Fax: 973 203 913
 E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor
 plk. Jaroslav Přiščák
 Telefon: 973 203 801
 E-mail: priscakj@seznam.cz

Zástupce šéfredaktora
 Ivana Roháčková
 Telefon: 724 520 524
 E-mail: rohi@seznam.cz

Redakční rada
 Karel Felt
 Jaroslav Pešta
 Ivana Roháčková
 Jiří Šimice

Grafická úprava, zlom a korekce fotografií
 Andrea Bělohávková (OPP VHÚ)

Jazyková úprava
 Jaroslav Pajer (OPP VHÚ)

Tisková příprava a tisk
 EUROPRINT, a. s.

Evidenční číslo: MK ČR E 18249

Číslo 1 / 2015 vyšlo: 7. 4. 2015

V jednotlivých ozbrojených silách
 rozšiřuje ASC DUKLA
 Publikované materiály nelze rozšiřovat
 bez souhlasu vydavatele
 Redakci nevyžádané materiály se nevracejí
 NEPRODEJNÉ

Foto na obálce: Ivana Roháčková

editorial

Dva roky strávil přípravami halového mistrovství Evropy, které bylo za čtyři dny pryč. Na jeho konci však mohl být Tomáš Janků, výkonný ředitel šampionátu, spokojený. Do haly přišlo 52 284 diváků, kteří vytvořili úžasnou atmosféru.

Šampionát byl navíc úspěšný pro barvy české a obzvlášť i pro ty duklácké. Při vítězstvích Masláka a Holuši burácela O2 aréna nadšením. Zdá se tedy, že mistrovství bude hodnoceno po všech stránkách jako mimořádně zdařilé.

Rád bych touto cestou pogrataloval všem aktivním účastníkům, pořadatelům a organizátorům mistrovství za skvělý úspěch a mimořádný zážitek. Dovolte mi také poblahopřát právě Tomáši Janků. V minulosti vynikající český atlet, stříbrný výškař z ME a srdcem stále duklák, v nové nelehké roli výkonného ředitele HME 2015 obstál na jedničku. Klobouk dolů, Tomáši.

Přejme atletice a celému českému sportu další podobně zdařilé akce, na které bude fanoušek i každý občan naší země náležitě hrdý.

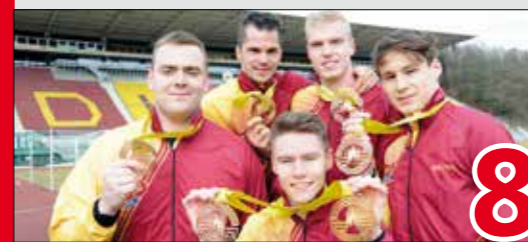
Jaroslav Přiščák

1/15

reportáže
 rozhovory
 z oddílů
 z historie
 osobnosti
 aktuality
 výsledky

6

8

12

28

2

- 2 Sport a armáda jsou spojené nádoby
- 4 Dukláci roztančili Sportovce roku
- 6 Ledecká napodobila dědečka
- 8 Zlaté české nohy
- 10 Pavel Maslák: Třeba přibudou hned dvě tetování
- 10 Ladislav Prášil: Nevzdat se a makat
- 11 Jakub Holuša: Viděl jsem, že Turkovi nechutná
- 11 Čtvrtkařská štafeta: Pro bronz na banket
- 12 Krása i horor
- 14 Bauerovo stříbrné loučení
- 16 Sezona hledání
- 17 Čtyřbob lépe svištěl
- 18 Domácí finále světáku bez Pančochové
- 19 Kelemena poškodili rozhodčí
- 20 Běžící terč vstal z mrtvých. Z Evropy přivezl dvě medaile
- 22 BBL ponúkla skvelé predstavenie
- 24 Tradiční Sunshine bikerů na Kypru
- 26 Vodní slalomáři uprostřed pouště
- 28 Zlaté stříbro Lukáše Bauera
- 30 Jubilanti armádního sportu
- 31 Druhý život Ládi Vízka
- 32 Termínovka
- 32 Medaile, rekordy a tituly

obsah

Tomáš Kuchta při prohlídce areálu Dukly zdůraznil:

Sport a armáda jsou spojené nádoby

Tomáš Kuchta, náměstek pro řízení sekce průmyslové spolupráce a řízení organizací Ministerstva obrany ČR, si při březnové návštěvě Dukly pozorně prohlédl všechna sportoviště na pražské Julisce. S ředitelem ASC Jaroslavem Priščákem prošel celou budovu lázní, oddělení regenerací, bazén, saunu i tělocvičnu, vyzkoušel si trenažéry veslařů a vzal do ruky oštěp Báry Špotákové. V objektu moderního pětiboje se mu věnoval olympijský vítěz David Svoboda. Vyzkoušel si kordy, zjišťoval, zda fungují signály zásahu, zastřílel si z laserové pistole a zajímal se také o venkovní střelnici i prostor, kde by se měl vybudovat pětibojařský běžecký chodník. Po této důkladné prohlídce všech sportovišť si našel čas i na zajímavý rozhovor.

Pane náměstku, od 1. února letošního roku patří do vaší sekce i Armádní sportovní centrum DUKLA. Jaký jste měl pocit po tomto rozhodnutí?

O Duklu jsem se zajímal už před půl rokem, kdy vznikala sekce průmyslové spolupráce a řízení organizací. Všiml jsem si, že v rámci Ministerstva obrany máme některé prvky, které by bylo možné využít nejen k popularizaci armády, ale i našeho obranného průmyslu. V době, kdy Dukla patří pod kabinet ministra, jsem o tom s panem Martinem Stropnickým hovořil. Uvažovali jsme, jak by se to dalo využít právě v rámci prezentace pozitivních výsledků našich sportovců. Když pak ve své funkci končil ředitel kabinetu Josef Zrzavecký a měnila

2

se struktura v souvislosti se zákonem o státní službě, tak bylo jasné, že kabinet ministra se bude zmenšovat a některé jeho agendy půjdou do jiných sekcí. A tu chvíli jsem se o Duklu sám přihlásil.

Je o vás známo, že máte vztah ke sportu. Lyžujete, hraje fotbal i tenis a není tajemstvím, že jste se pohyboval i v byznysu kolem lyžování. Jak jste se dostal do této oblasti?

Když jsem pracoval jako student v Sieně na průmyslové asociaci, tak se mi podařilo blíže se seznámit s italským majitelem firmy Gabel, která vyrábí lyžařské hůlky. V té době měl asi 10 procent evropské produkce a tehdy ve spolupráci s legendární lyžařkou Olgou Charvátovou–Křížovou díky levnější pracovní síle převedl do Vsetína část své

1

3

výroby. Šlo o některé stroje a know-how. Když pak později s paní Olgou nenašli společnou řeč, tak jsem s padesáti zaměstnanci převzal tuto rozjíždějící se výrobu. Ital dodával produkt jako polotovary a my jsme pomocí tiskařského stroje ve vrstvách natiskli barvu, zkompletovali s držáky a kroužky, takže šlo o jakousi sofistikovanou výrobu. Byl to pro mě zajímavý vstup do podnikatelského světa. Dodnes jsem s majitelem v kontaktu, a když zjistil, že jsou v mé kompetenci určité sportovní aktivity, tak mě hned informoval, že česká lyžařská reprezentace velice dobře zná i značku Gabel.

Věděli jste, že Dukla měla a stále má dlouhou řadu špičkových sportovců, kteří jsou velice úspěšní i ve vrcholných mezinárodních soutěžích?

- 1/ Náměstek Tomáš Kuchta při střelbě laserovou pistolí
- 2/ S Davidem Svobodou na šermu

- 3/ S ředitelem Dukly a správcem Julisky R. Skoumalem u oštěpařského trenažéru
- 4/ Na veslařském trenažéru

sport a armáda patří k sobě. Jaký je váš názor?

Přiznám se, že jsem nad tím do hloubky nikdy nepřemýšlel, přišlo mně to zcela normální. Když chceme mít vrcholové sportovce, tak jim musíme vytvořit odpovídající podmínky. Není přece možné, aby vášnivý fanoušek nesystémově podporoval nějakého reprezentanta. Cesta k vrcholu pak začíná u mládeže a ti, kteří využijí všestranné podpory, bez které to však v žádném případě není možné, obléknou pak reprezentační dres. V životě jsou věci, které nejsou zpeňitelné, ale nějakým způsobem k němu patří. Kdyby měl každý dělat jen to, na čem se dá vydělat nebo u čeho existuje určitá návratnost, tak by ten život byl zploštělý a velice nudný. Nejde přece jen o to, že tady něco vydělám, tak se tomu budu věnovat, a tady nevydělám, tak mě to nezajímá.

Sport je o prohrách a výhrách, což sportovce naučí bojovat v životě s překážkami. Myslíte si, že i vám v tomto směru sport pomohl?

Snažil jsem se žádnému sportu nevyhýbat, od každého zkusit aspoň trošku, abych mohl držet společenský krok se svými vrstevníky nebo lidmi, kteří se chtěli se mnou stýkat. Nikdy jsem neměl ambice vrcholového sportovce. Lyžoval jsem sice závodně, ale jen s průměrnými výsledky. Uvědomoval jsem si, že pokud se chce někdo věnovat sportu intenzivně, tak musí do sebe zapadnout spousta věcí. Když jsem viděl, že moji kamarádi mají rodiče, kteří sportem žijí, jsou ochotni obětovat víkendy, jezdit s nimi neustále na různé závody a podporovat je finančně, tak jsem se od nich vydal jinou cestou. Šel jsem jen tak daleko, abych ostatním členům rodiny nenarušil jejich životní rytmus. Proto jsem zůstal jen na tom průměru, ale myslím si, že jestliže mi sport něco dal, tak mě naučil prohrávat, ale zároveň i zvednout se a zkusit něco jiného. Proto i své děti vedu ke sportu, dcera hraje ping-pong, volejbal, syn fotbal, tenis, každý den mají pestrý. Jezdíme občas i na turnaje, ale do ničeho je nenutíme, sportují pro radost. Nehroutí se po porážce a za týden to zkouší znovu, což považuju pro život za velice důležité...

Můžete prozradit sportovce, kteří vás svými letošními výkony mimořádně zaujali?

Je to především snowboardistka Ester Ledecká. V obrovské mezinárodní konkurenci dosáhla titulem mistryně světa v paralelním slalomu skvělého úspěchu.

Finanční dotace Ministerstva obrany sportovcům velice pomáhá, vytváří jim výborné podmínky. Lze s touto pomocí počítat i v dalším období?

Určitě! I pan ministr dal najevo, že má ke sportu velice blízko. Je si vědom, že sport a armáda jsou dvě spojené nádoby. Takže kdo jiný, než Ministerstvo obrany, by měl podporovat sport, považuju to za samozřejmost. Je nám jasné, že bez určité podpory státu by možná dost sportovních odvětví nemohlo na vrcholové úrovni přežít. Myslím si, že je to tak všude ve světě.

Fyzická vojáků je pochopitelně důležitá, ale někteří lidé se ptají, proč vrcholový

Ing. Tomáš Kuchta

Datum narození: 4. července 1969 v Brně

Vzdělání:

- Gymnázium Lerchova, Brno
- Vysoká škola zemědělská Brno, Provozně–ekonomická fakulta
- Jazyková škola – angličtina, italština
- měsíční kurz The Elements of European Integration
- Diplomatická akademie 2 – vyšší diplomátická příprava
- měsíční kurz obchodní diplomacie

Praxe:

- 1990 Wiese & Sons – Embryotransfer, Iowa, USA, administrativní pracovník (studijní pobyt)
- 1991 Asociace průmyslníků Siena, Itálie, referent oddělení exportu (AIESEC)
- 1992–1993 Gabel Enterprises Zlín, s. r. o. – výroba lyžařských hůlí, jednatel
- 1994–2014 Ministerstvo zahraničních věcí ČR (na pozicích vedoucí obchodně–ekonomických úseků, zástupce ředitele a ředitel):
  - velvyslanectví ČR v Římě (1995–1999)
  - MZV ČR, odbor koordinace vztahů s EU (1999)
  - stálá mise ČR při EU v Bruselu (2000)
  - velvyslanectví ČR v Římě (2001–2005)
  - MZV ČR, odbor obchodní a zemědělské politiky EU (2006)
  - MZV ČR sekretariát pro přípravu předsednictví ČR v Radě EU (2007)
  - velvyslanectví ČR v Záhřebu (2008–2012)
  - MZV ČR odbor dvoustranných ekonomických vztahů a podpory exportu (1. 9. 2012 – 2014)
- 5. 2. 2014 jmenován náměstkem ministra obrany
- 1. 1. 2015 náměstek pro řízení sekce průmyslové spolupráce a řízení organizací

sám sebe, tak nejvýš bych zařadil italštinu, chorvatštinu a angličtinu.

Můžeme našim sportovcům vzkázat, že armádní sport je do budoucna v dobré péči pana náměstka Kuchty?

Doufám, že jim to vzkázat můžete, ale zároveň si myslím, že nějaké hodnocení je na místě až po určité době. Budu se samozřejmě snažit vycházet ve všech požadavcích vstříc. Mám pochopení pro potřeby sportovců a jsem rád, že máme i pana ministra, který jim také přeje. Jednou dokonce nechtěl zastavit ani u benzínové pumpy, aby se tam nedozvěděl z televize výsledek fotbalového zápasu, který chtěl později sledovat ze záznamu. Občas jsme spolu hráli i fotbal a dokonce mám informaci, že po letech zkoušel znovu lyžovat. |

Rozhovor: Jaroslav Priščák
Foto: Ivana Roháčková

Dukláci roztančili Sportovce roku

Pouhých deset bodů dělilo olympijskou vítězku ze Soči snowboardistku Evu Samkovou od zisku křišťálové korunky určené pro nejlepšího českého sportovce roku. Trofej pro nejlepšího Sportovce roku 2014 získala wimbledonská vítězka tenistka Petra Kvitová. Nejlepším kolektivem byl vyhlášen český ženský fedcupový tým, kde je členkou i Andrea Hlaváčková z Dukly.

Celkem čtyři sportovci z ASC DUKLA se dostali do Top10 jednotlivců a tři kolektivů v anketě Sportovec roku 2014, které vyhlášoval Klub sportovních novinářů na 56. ročníku tradiční ankety v pražském hotelu Hilton.

Samková je vicekrálovnou

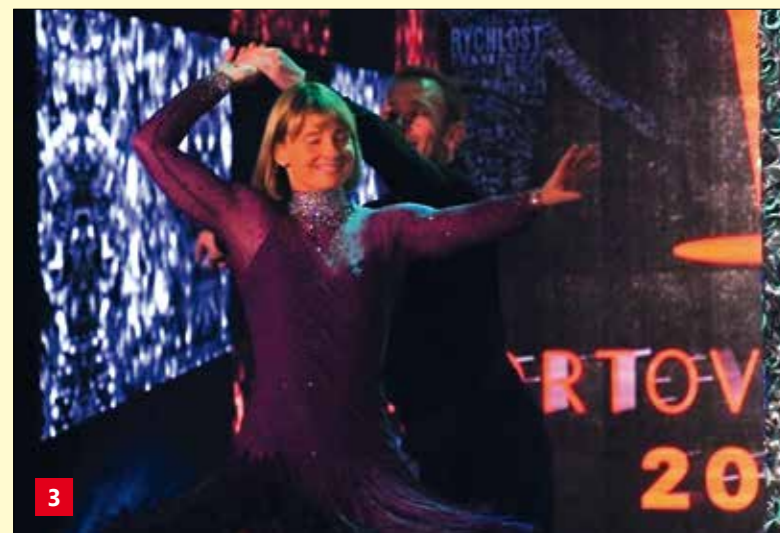
Zlatá z loňských olympijských her Eva Samková si pro druhé místo v novinářské anketě, v přímém přenosu České televize,

dotančila po boku profesionálního tanečníka Jana Ondera.

„Jediný dva troubové, já a Ondra Synek, jsme na tanec kejvli,“ usmívala se Samková ještě před poslední generálkou.

Nová hvězda českého sportu tanec miluje, dříve dělala streetdance a do taneční soutěže StarDance by jí nutit nemuseli. Jen z důvodu operovaného kotníku zvolili pomalejší píseň, trochu i trénovala. Diváci v sále její jive nadšeně ocenili potleskem. „Byla jsem trochu nervózní, ale bylo to super. Bavilo mě to.“

Sportovec roku 2014

V 56. ročníku ankety hlasovalo 199 novinářů

Jednotlivci:

1. Petra Kvitová (tenis) 1 530 bodů
2. **Eva Samková** (snowboarding) 1 520
3. Martina Sáblíková (rychlolobuslení) 1 393
4. Ondřej Moravec (biatlon) 1 260
5. Gabriela Soukalová (biatlon) 1 150
6. **Barbora Špotáková** (atletika) 912
7. Leopold König (cyklistika) 826
8. Lukáš Krpálek (judo) 790
9. **Ondřej Synek** (veslování) 737
10. Tomáš Berdych (tenis) 591

Umístění dalších dukláků: 12. Josef Dostál (kanoistika) 252 b., 16. Pavel Maslák (atletika) 156, 17. Ondřej Bank (sjezdové lyžování) 126, 25. Šárka Pančochová (snowboarding) 38, 29. Jaroslav Kulhavý (cyklistika) 30

Kolektivy:

1. tenisový tým ČR (Kvitová, Šafářová, Hradecká, **Andrea Hlaváčková**, Koukalová, Záhlavová–Strýcová, Pála) 467

Umístění dalších dukláků: 4. čtyřkajak (Daniel Havel, Lukáš Trefil, Josef Dostál, Jan Štěrba), 6. štafeta horských kol (Jaroslav Kulhavý, Jan Rajchard, Kryštof Bogar, Nash)

Junioři:

1. Anežka Drahotová (atletika) 105

Sportovní legenda 2014:

- Miloslava Rezková-Hübnerová (atletika)

Jedna sportovkyně z Dukly však nejvyššího postu dosáhla. Tenistka Andrea Hlaváčková spolu s českým ženským vítězným týmem Fed Cupu vyhrála kategorii kolektivů.

Oceněným sportovcům gratulovali bývalí účastníci soutěže StarDance. Mezi nimi byli i tři z Dukly, stále aktivní kajakářka Štěpánka Hilgertová, tyčkařka Kateřina Janků a také bývalý diskař Imrich Bugár, který po operaci kolene tančil pouze na židli a o holi.

- 1/ **Eva Samková při tanci**
- 2/ **Ondřej Synek jako toreador**
- 3/ **Tancovala i kajakářka Štěpánka Hilgertová**
- 4/ **Imrich Bugár při tanci seděl, je po operaci kolene**
- 5/ **Skvěle zatančila loňská vítězka StarDance Kateřina Janků**
- 6/ **Bára Špotáková skončila v anketě šestá**
- 7/ **Samková s trenérem Flejšarem**

„Druhé místo ve Sportovci roku? Je to jen anketa, hlavně, že jsem vyhrála olympiádu,“ usmívala se spokojená druhá nejlepší sportovkyně České republiky roku 2014.

Další tanečník z desítky sportovců, skifař Ondřej Synek z Dukly Praha, obsadil deváté místo a na pódiu se představil v paso doble. Od publika sklídl bouřlivé ovace, ale sám byl kritický. „Mám dva metry a nejsem tanečník, naposledy jsem tančil před 15 lety. V trénincích mi to šlo od začátku, jenom dneska ne,“ řekl s úsměvem.

Oštěpařka Barbora Špotáková, která v minulosti anketu dvakrát vyhrála, stalo se tak vždy po zisku olympijského zlata v letech 2008 a 2012, to tentokrát nemohla zopakovat, přesto ji její suverénní návrat po mateřské přestávce korunovaný ziskem evropského titulu zařadil na šesté místo.

Text a foto: Ivana Roháčková

LEDECKÁ napodobila dědečka

Poprvé bojovali snowboardisté a akrobatičtí lyžaři o světové tituly na jednom místě a Dukla měla zejména díky elitním snowboardistkám v rakouských střediscích Kreischberg a Lachtal tři velké naděje. Na Evě Samkové a Šárce Pančochové se podepsaly delší pauzy vynucené zraněními, ale Ester Ledecká proměnila hned svůj první start ve světový titul!

Nebyl v rodině Ledeckých první. Dědeček čerstvé šampionky v paralelním slalomu má totiž doma nejceněnější kov z hokejového světového šampionátu v roce 1972 a Ester si odmala medaili Jana Klapáče prohlížela. „On jich měl spoustu, pro mě to byly vždycky velké atrakce,“ popisovala. Třiasedmdesátiletý legendární útočník jihlavské Dukly pak přímo v Lachtalu sledoval zlatou jízdu své vnučky.

„Hned v cíli jsem pokukovala, kde děda stojí, abych ho objala, ale bohužel se mi to nepodařilo,“ popisovala Ledecká. Po chvíli

se přece jen k dědovi dostala a objali se. „Řekl mi, že mě vítá v klubu,“ popisovala první setkání dvou mistrů světa z jedné rodiny. „Čekal jsem, že ta finálová jízda bude zajímavější, trochu mě překvapilo, že přijela do cíle sama,“ usmíval se Klapáč. V obřím slalomu pak dojela Ledecká pátá.

Pád zhatil naděje

Samková si v Kreischbergu zlatou olympijskou radost nezopakovala. Na mistrovství světa vypadla po chybě a pádu v semifinále

snowboardkrosu, v malém finále pak vybojovala celkově šesté místo. „Kdybych jela maximum a byla šestá, tak by to bylo super. Ale protože jsem udělala chybu, tak je to samozřejmě na prd,“ přemítala Samková, která se v loňském roce dávala dohromady po zlomenině kotníku.

„Byla to předposlední klopinka, kde byly takové rychlé boule. Musí se na ně trochu najet a já jsem začala zatáčet už na poslední bouli, což nejde, takže jsem spadla,“ litovala svěřenkyně Marka Jelínka a Jakuba Flejšara, již potkal pád i ve finále X-Games a pak ukončila sezonu.

Z původně plánovaných tří disciplín absolvovala Pančochová jen U-rampu, v níž dojela třináctá. „Jsem živá a zdravá,“ zvesela hlásila. Ani ne sedm měsíců po plastice křížových vazů zajela slušné jízdy. „Žádný zázrak. Když jsem rozježděná, jezdím líp,“ říkala.

Do závodů ve slopestylu a Big Airů už se nepustila. „Byla jsem z toho trochu špatná.

1

2

3

4

5

Byl to vrchol mé sezony, ale zdraví je přednější, nechtěla jsem zase půl roku jezdit na kole,“ posmutněle vykládala. „Skoky jsem hrozně daleko přeskakovala a nedokázala se srovnat. Navíc mě trochu bolelo koleno,“ vysvětlovala Pančochová.

Vyhlašovali i Kučerovou

Přesto si ještě jeden reprezentant Dukly užil slavnostní vyhlášení. Na pódium pro šest nejlepších vystoupila i Nikol Kučerová, pětadvacetiletá skikrosářka vybojovala šesté místo.

V roce 2010 se blýskla třetí příčkou ve Světovém poháru, od té doby tak vysoko nebyla. „Výsledku si cením hodně, to třetí místo bylo dávno, za poslední roky jsem si protrpěla různá zranění, tohle je zadostiučinění,“ radovala se Kučerová, která si ještě připsala zlato z Univerziády, ale sezonu jí ukončil utržený vaz v koleni v německém Tegernsee.

Naopak zkušené lyžařce v boulich Nikole Sudové šampionát nevyšel. Šestnácté a osmnácté místo vybočily z jinak povedené sezony, pravděpodobná rozlučka se světovými šampionáty se nevyvedla. „Ráda bych skončila se ctí, ale holt ne vždycky se to povede,“ mrzelo ji.

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

6

- 1/ Ester Ledecká na trati
- 2/ Ester Ledecká s dědečkem Janem Klapáčem
- 3/ Eva Samková
- 4/ Nikol Kučerová
- 5/ Šárka Pančochová
- 6/ Eva Samková při závodě

Uvnitř bouchaly ohňostroje

Po celý závod si držela soustředěný výraz a ještě chvíli po její zlaté jízdě trvalo, než její tvář roztála. Pak už devatenáctiletá Ester Ledecká propukla v jásot a se svým rodinným týmem se radovala z titulu mistryně světa ve snowboardovém paralelním slalomu.

V cíli jste vypadala téměř zaskočeně.

Já tomu prostě nedokázala uvěřit. To se nedá popsat, co jsem v tu chvíli cítila. Sedla jsem si a co mi běželo hlavou, to byly neuvěřitelné věci. Až mě pak bolela pusa, jak jsem se pořad usmívala.

Celým závodem jste procházela bez sebemenšího zaváhání.

Neměla jsem žádný problém, až na první kvalifikační jízdě, která byla taková nervózní. Vybrala jsem si červenou trať a potom už v ní jezdila furt. Uvažovali jsme, že možná na jednu jízdu přeskočím do modré, ale nakonec jsem trenérovi řekla, že chci jet jen v červené, protože už jsem na ni byla zvyklá.

Během celého závodu jste působila velmi soustředěně, emoce jste nedávala najevo.

Je to tak, musela jsem se omluvit všem fanouškům, že při závodě asi vypadám hodně naštvane, když dojeďu. Jenom se soustředím, nejsem naštvaná. Mně to říkal i táta, že se mám trochu usmívat. Ale já se asi fakt musím víc soustředit. Takže jsem se neusmívala, ale uvnitř bouchaly ohňostroje, když jsem vyhrála jízdu.

V semifinále i finále jste jela proti rakouské soupeřce, vnímala jste bouřlivou kulisu?

Já na startu jen slyšela, jak vyhlašují Kreinerovou a pak Dujmovitsovou a všichni strašně řvali. Tak jsem si to trochu převedla, že jako řekli mé jméno, všichni řvou na mě a jela dolů.

Na trati byly dost proměnlivé podmínky, střídala se mlha a jasné počasí. Jak jste se s tím srovnávala?

Bylo trochu nepříjemné, že nahoře bylo vidět úžasně a dole trochu hůř. Ale nebylo to nic drastického. Pořád bylo vidět, dobře to nastříkali barvou.

Připouštěla jste si před závodem tlak? Dařilo se vám v průběhu celé sezony...

Ani moc ne. Já se na ten závod hrozně těšila. Vstala jsem, měla dobrou náladu. Pustila jsem si své oblíbené písničky a fakt jsem se strašně těšila. A teď se mi splnil sen.

Jaké písničky vás nabudily?

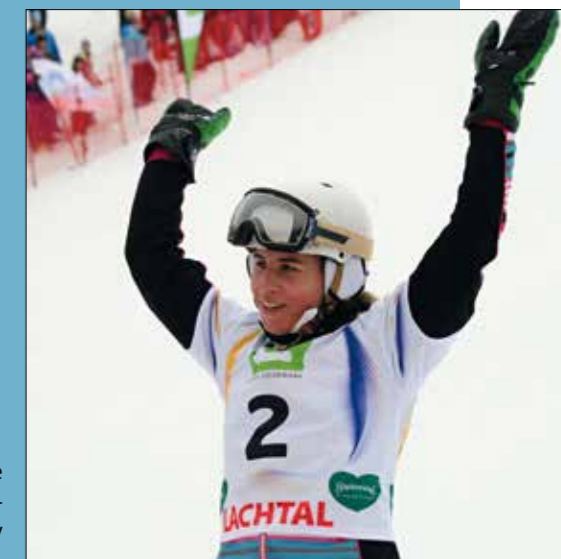
Rozcvičovali jsme se u INXS, pak tam byl death metal a ještě Lenny Kravitz.

O den později jste vypadla ve čtvrtfinále obřího slalomu. Byla jste zklamaná?

Určitě ne, vždyť jsem jela buď s mistryněmi světa, nebo olympijskými vítězkami. Špička je strašně vyrovnaná, všechny holky jezdily skvěle a já jsem za páté místo strašně ráda.

Ale bezprostředně po jízdě vás asi zaváhání štválo...

Nejsem stroj, chyby se prostě stávají. Ve sportu je to úplně normální. Pokud budu zdravá, snad mám před sebou spoustu let. Je škoda té chyby, ale myslím, že výsledek je dobrý.

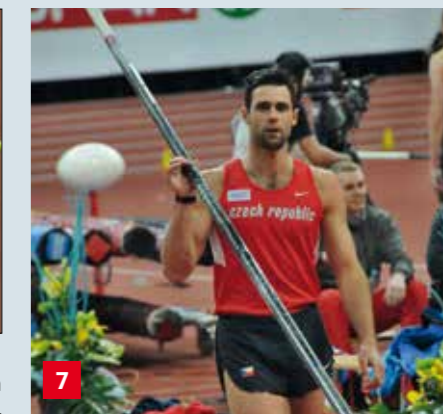
ZLATÉ české nohy

Praha ukázala Evropě po dlouhých 37 letech svoji atletickou tvář a halové mistrovství Evropy v O2 areně skončilo organizačním i sportovním úspěchem. Místo pověstných zlatých českých ručiček se tentokrát proslavily zlaté české nohy čtvrtkaře Pavla Masláka a mílaře Jakuba Holuši, které zvedly zaplněnou halu ze sedadel.

Výsledky atletů ASC DUKLA:

	1 500 m	1.	Jakub Holuša	3:37,68 min.	rekord ČR
	400 m	1.	Pavel Maslák	45,33 s	
	koule	3.	Ladislav Prášil	20,66 m	
	4x 400 m	3.	Němeček, Šorm, Maslák	3:04,09 min.	rekord ČR, podíl 3/4
muži	výška	5.	Jaroslav Bába	228 cm	
	tyč	7.	Jan Kudlička	565 cm	
	400 m	12.	Patrik Šorm	47,70 s	
	tyč	12.	Michal Balner	545 cm	
	800 m	15.	Matěj Pavlíček	1:53,18 min.	
	60 m	20.	Jan Veleba	6,74 s	
	800 m	33.	Miroslav Burian	1:51,11 min.	
	koule	-	Tomáš Staněk		bez platného pokusu
	4x 400 m	4.	Zuzana Hejnová	3:32,08 min.	podíl 1/4
	ženy	3 000 m	10.	Kristiina Mäki	9:05,95 min.
	800 m	15.	Zuzana Hejnová	2:05,34 min.	

Na Julisku putovaly ještě bronzové medaile zásluhou koulaře Ladislava Prášila a tři čtvrtin čtvrtkařské štafety, v níž dukláky Maslák, Daniela Němečka a Patrika Šorma doplnil Jan Tesař ze Staré Boleslavi. Celkem byla při slavnostních ceremoniálních k vidění česká vlajka šestkrát, nečekaným stříbrem se blýskl dálkař Radek Juška, bronzový pětiboj v národním rekordu 4 687 bodů poskládala Eliška Klučinová.

Lepší byl jen Gent

Takovou medailovou smrť zažila česká atletika naposledy před patnácti lety v Gentu. V pořadí národů s bilancí dvou zlatých, jednoho stříbra a tří bronzů výprava pod vedením šéftrenéra Tomáše Dvořáka obsadila parádní čtvrté místo... „Máslu potěšil, srdce zaplesalo. A finále patnáctistovky?

Jsem z toho zpocený ještě teď, to musela každému naskočit husí kůže,“ komentoval Dvořák dva české zlaté kousky.

Ostře sledovaný „muž z plakátu“ šampionátu Maslák časem 45,33 s pokořil rekord halového ME, jen kontinentální maximum Němce Thomase Schönlebeho odolalo. „Trochu mě to mrzí, ale první dvoustovku jsem hodně překopl. Ale co, medaile je přednější,“ mávl rukou a v neděli po boku parťáků ze štafety obhájil vedle individuálního zlata z Göteborgu i štafetový bronz v českém rekordu 3:04,09.

Nejvíce decibelů by ale v hale naměřili při finále patnáctistovky. Holuša si zdánlivě běžel pro druhé místo, jenže pak nasadil k fenomenálnímu finiši, stahoval vedoucího Turka Ilhama Tanuie Özbilena a za mohutného řevu tribun si v národním rekordu 3:37,68 doběhl pro zlato, o šest setin!

„Myslel jsem, že do cíle budu muset skočit, ale pak jsem viděl, že to nebude třeba. Tak jsem zvedl ruku a užíval si to,“ usmíval se.

Sbírkou načal Prášil

První medailovou radost ale obstaral už v pátek Prášil. Jako jediný z tria českých koulařů se probil do finále a tam ukázal, jakým je závodníkem. Po bronzu z Göteborgu 2013 získal medaili stejné hodnoty i v Praze, hned prvním pokusem poslal kouli na své sezonní maximum 20,66 m. „Čekal jsem, že mě přehodí víc soupeřů,“ bál se.

Po medaili toužil i ostřílený výškař Jaroslav Bába, jenže nevyužil jedinečnou šanci

rozšířit svoji sbírku. „Atmosfera šla trochu pod kůži, byl jsem přemotivovaný,“ posteskl si po pátém místě s výkonem 228 cm. Jen o tři centimetry výše přítom viselo i zlato...

Ve špičkové tyčkařské soutěži s rekordem šampionátu 604 cm v podání Renauda Lavillenieho se tentokrát na stupně vítězů nevešel Jan Kudlička. Po problémech s patou potvrdil příslušnost ke špičce výkonem 565 cm a sedmým místem, na medaili by byl třeba český rekord. „Vzhledem k tomu, že ještě před deseti dny jsme byli na vážkách, jestli má cenu tady vůbec startovat, šampionát hodnotím kladně,“ přiznal.

Postupy do semifinále zvládli čtvrtkaři Šorm a Tesař, půlkař Matěj Pavlíček

a sprinter Jan Veleba. Naopak zklamáním skončil šampionát pro Zuzanu Hejnovou, experiment s osmistovkou skončil už v rozběhu, kde doplatila na nedostatek zkušenosti.]

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

- 1/ Zlatý Pavel Maslák
- 2/ Zlatý Jakub Holuša
- 3/ Bronzový Ladislav Prášil
- 4/ Kristiina Mäki
- 5/ Bronzová štafeta
- 6/ Jaroslav Bába
- 7/ Jan Kudlička
- 8/ Zuzana Hejnová

Pavel Maslák: Třeba přibudou hned dvě tetování

Už v polovině závodu bylo jasné, že jediným soupeřem Pavla Masláka bude čas. Soupeřům se ve finále čtvrtky vzdaloval zbesilým tempem, pokukoval po halovém evropském rekordu. Ten nakonec jeho sóloběhu odolal, ale to svěřenci Dalibora Kupky radost kazit nemohlo.

Vyhrát zlato před domácím publikem, mohlo být něco lepšího?

Bylo to super, k tomu nejde asi víc říct, určitě jsem nebyl naštvaný, že jsem vyhrál. (úsměv)

Jak jste byl spokojen s tím, jak jste si rozvrhl síly?

Přepálil jsem první dvoustovku, bylo to strašně rychle rozběhlé. Chtěl jsem seběhnout první, celkově jsem se přemotivoval.

Měl jste i obavy, abyste první místo uhájil?

Trochu jo, ale netuhl jsem tolik, jak jsem myslel, že budu. Na konci pomohli i diváci.

Věřil jste, že na šampionátu můžete atakovat i evropský rekord 45,05.

Trochu mě mrzí, že to nevyšlo, ale medaile je přednější.

Čestné kolečko jste absolvoval s vlajkou na zádech s podpisy.

Vozí ji doktor Neumann, jsou na ní podepsaní všichni zlatí medailisté. Bára Špotáková, Tomáš Dvořák, Roman Šebrle, já už jsem tam podpis měl. A měl jsem ještě jednu vlajku, kterou udělal brácha, s nápisy Pavel a WT a EZ. To jsou zkratky pro Well played a Easy, z jedné počítačové hry, kterou hrajeme.

Vloni v Sopotech jste se stal i halovým mistrem světa, jak byste srovnal obě zlata?

Pocitově byl závod v Sopotech lepší, zaběhl jsem tam i rychlejší čas. Ale v Praze zase bylo lepší publikum. Těžké srovnat, jiná akce, jiná medaile...

Je ta originálně provedená pražská medaile nejhezčí z vašich zlatých?

Těžko říct, pořádně nevím, jak vypadají ty minulé. Asi jo, ale určitě není nejtěžší. Říkali, že bude vážit skoro půl kila, a přijde mi lehčí. V Ostravě jsme dostali na mistrovství Evropy do 22 let asi kilovou, ta se jinak prohýbala na krku.

Loňskou sezonu jste předčasně ukončil kvůli zranění. Je pro vás zlato z Prahy o to cennější, že jste se dokázal bleskově vrátit do špičky?

Určitě, bál jsem se, abych se nezranil znovu. Naštěstí jsem běhal dobře, i na mistrovství republiky to bylo super, takže jsem rád, že jsem vydržel zdravý a obhájil.

Na boku máte vytetované souřadnice míst, která byla významná pro vaši kariéru. Přibudou teď souřadnice Prahy?

Zatím nejsem s tatérem domluvený. Nechám to asi až na podzim, po Pekingu. Buď udělá jednu, nebo rovnou dvě. (úsměv)

Jak těžké bude uspět na mistrovství světa i proti zámořským a africkým sprinterům?

Šance je vždycky. Nemusí přijet největší hvězdy v největší formě... Můžu trefit takový rok, třeba letos v Pekingu nebo za rok v Riu. Ale myslím si, že se to jen tak nestane, jsou tam mladí kluci a ti jen tak nezmizí.

Ladislav Prášil: Nevzdat se a makat

Hned první pokus byl medailový. Koulař Ladislav Prášil se při halovém mistrovství Evropy v Praze vrátil ve velkém stylu, když obhájil bronz z Göteborgu.

Od minulého šampionátu uplynuly dva roky, které pro českého siláka nebyly úplně snadné. Na loňské halové mistrovství světa do Sopot neodcestoval kvůli natrženému svalu, podle představ se mu nedařilo ani v letní sezoně.

V jeho případě rozhodně platí, že těžší je obhájit než uspět napoprvé. „Tahle medaile je pro mě určitě cennější,“ porovnával. „Celou sezonu venku jsem házel blbě, tady jsem se z toho dostal,“ pochvaloval si.

Jaký byl jeho recept na překonání problému? „Nevzdávat se a makat. I když jsem v Praze startoval jako třetí nejlepší Čech, povedlo se mi získat medaili,“ radoval se Prášil, jehož kolegové Tomáš Staněk a Jan Marcell neprošli čtvrté kvalifikací.

„Byl jsem na šampionát dobře připravený, zvedal jsem si v posilovně osobáky na vršek. Měl jsem pak trošku problémy s nohou, ale když jsem se hecnul, dalo se to přežít. Byl jsem na tom dobře,“ pochvaloval si svěřenec Petra Stehlíka, jemuž v hledišti fandili i všichni blízcí.

„Ta atmosféra byla skvělá, dokázala mě vyhecovat. Lepší závod jsem nezažil,“ přiznával čtyřicetiletý vrhač.

Jakub Holuša: Viděl jsem, že Turkovi nechutná

Finiš, na jaký se bude dlouhé roky vzpomínat, předvedl Jakub Holuša. Stříbro? S ním se rodák z Opavy nespokojil a drtivým útokem odsoudil na druhé místo tureckého mílaře İlhamu Tanuie Özbi-lena. Fotografie Holuši se zvednutými rukama na cílové čáře obletěla svět.

Vybavíte si závěr svého zlatého závodu?

Pamatuju si ho naprosto přesně. Rval jsem to naplno, viděl jsem, že Turkovi už úplně nechutná. Poznám podle jeho stylu, že mu to úplně netáhlo. Diváci řvali, tlačili mě, na poslední stovce jsem začal věřit, že až vyběhnu z poslední zatáčky, udělám

ho. Zkusil jsem zadrobit a malinko zrychlit krok. Díky publiku se mi nohy vůbec nezalézaly, pořád mi jely a vyšlo mi to. Sice o kousek, ale vyšlo. Neuvěřitelné!

Özbilen se před cílem otáčel, to také značilo, že už nemá dost sil.

Určitě, navíc každé otočení také bere sílu. Já to na něm viděl, říkal jsem si, že do něj musím v posledních metrech jít a třeba to vyjde.

Jaká tedy byla vaše vítězná taktika?

Chtěl jsem si hlídat čelo, abych byl v posledních dvou kolech v kontaktu, což se povedlo. Věřil jsem, že forma je excelentní, bylo to vidět i v rozběhu. Dáča Kupka (Holušův bývalý trenér) mi říkal: Holube, ty vole, ty máš formu, že musíš jít na medaili! Já si říkám jojo, v klidu, ale uvědomoval jsem si, že forma je. Dáča s Michalem Pogánym na mě vsadili, prý byl dobrý kurz. Snad budou nějaká procenta. (směje se)

Měl jste už před finále myšlenky na zlato?

Neměl, ale šel jsem do závodu s tím, že můžu porazit každého. Psychika a zkušenosti jsou důležité. Když závodíte s deseti lidmi, které jste nikdy neporazil, těžko se nastavuje hlava, aby šla na vítězství. Já ale věděl, že když se sejde forma i dobré nohy, může to vyjít.

Vylepšil jste také český rekord...

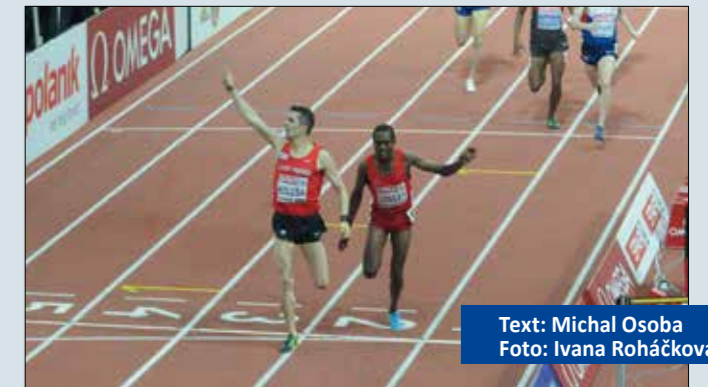
Věděl jsem, že se běžím docela svižně, ale ne úplně šíleně, a když bude rychlá poslední čtvrtka, mohlo by to být na úrovni českého rekordu. A jak jsem doběhl, ani jsem čas neviděl. Byl jsem v euforii, zjistil jsem ho až po vítězném kolečku. Je to super, ale nešlo se na čas, ale na medaili.

Je pro vás halové evropské zlato víc než halové světové stříbro z Istanbulu 2012?

Tady to bylo doma, to byl mnohem větší zážitek, před tím publikem něco neuvěřitelného. Navíc tady to bylo na patnáctistovce, toho si cením víc, na ni je těžší natrénovat. Mám dar od boha, že mám rychlost, umím podřadit a soupeři na mě pak nemají. Na patnáctistovce člověk fakt musí dít jako kůň, aby to přineslo ovoce, dostat se úplně na vrchol je trochu obtížnější než na osmistovce.

Jak si věříte na světovou konkurenci ve venkovní sezoně?

Mistrovství světa v Pekingu bude o něčem jiném, ale věřím, že tohle mě zase hodí na vlnu vítězství. Musím se dostat tak na 3:33, na tom budu pracovat.

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

Čtvrtkařská štafeta: Pro bronz na banket

Ještě jedna medaile na úplný závěr celého šampionátu. Kvarteto čtvrtkařů Daniel Němeček, Patrik Šorm, Jan Tesař a Pavel Maslák nestačilo jen na vítězná Belgičany a Poláky, hvězdný finišman kontroloval třetí příčku. „Určitě to bylo těžší, než předtím, nebyl jsem v plné energii,“ přiznával Maslák, jenž absolvoval čtvrtou čtyřstovku ve třech dnech.

Spolu s ním obhájil bronz z Göteborgu i Daniel Němeček, před dvěma lety štafetu doplňovali Josef Prorok a Petr Lichý. „Bolelo to jako každá jiná čtvrtka, s tím do toho člověk jde. Když ale doběhnete třetí, nebolí to,“ usmíval se Němeček, jenž závod rozbíhal. Po něm převzal kolík Šorm. „Trochu nervózní jsem byl, ale přebíral jsem s dobrým náskokem, takže

jsem si hlídal, aby na rovince přede mě nikdo nešel, a myslím, že jsem úkol splnil,“ věřil.

Maslák přebíral od Tesaře na třetím místě už s dostatečným náskokem na další tři štafety. „Viděl jsem, že kluci ten náskok zvětšovali,“ chválil své parťáky. Sám se ale nechtěl nechat strhnout bouřícím davem. „V Göteborgu jsem myslel, že ještě vyhráme a doběhl původně čtvrtý, než došlo k diskvalifikaci. Takže jsem to spíš zkazil a teď se soustředil na to, abychom dobře dopadli,“ popisoval.

Bronzový závod Češi ozdobilí národním rekordem 3:04,09 min. „Ale já chtěl hlavně medaili, bylo mi jedno, za jaký čas,“ ujišťoval Maslák. Pro bronz si kvarteto šlo na večerní závěrečný banket, kde se štafetové medaile předávaly.

Šorm, Němeček a Maslák

Kráska i horor

Světový šampionát v alpském lyžování v Beaver Creeku přinesl další důkaz výjimečnosti Ondřeje Banka, který ohromil sedmým místem ve sjezdu a v alpské kombinaci útočil na medaili, až do osudného pádu těsně před cílem kombinačního sjezdu.

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Ivana Roháčková a archiv Ondřeje Banka

Třetí mezičas sjezdu do alpské kombinace dával velkou naději. Ondřej Bank na mistrovství světa ve víc než sto dvacetikilometrové rychlosti bojoval o medailovou výchozí pozici pro slalom, za průběžným lídrem Kjetilem Jansrudem z Norska zaostával jen o devět setin sekundy.

Těsně před posledním skokem se mu ale zařízla lyže do sněhu, následoval kotrmelec a drsný sešup po cílovém svahu. Bank se sice dostal za cílovou čáru, ale tam zůstal bezvládně ležet s krvavými šrámy na tvářích.

„Těch prvních patnáct minut bylo asi nejhorších, co jsem s bráchou zažil, při ostatních zraněních totiž hned komunikoval. Trvalo mi asi tři minuty, než jsem se k němu dostal, napřed jsem nemohl najít své lyže a pak už jsem jel nejkratší stopou k němu,“ líčil Ondřův bratr i trenér Tomáš Bank první chvíle po děsivé nehodě.

„Když jsem přijel, byl to strašný pohled, měl jsem ukrutný strach. Těch deset patnáct minut, než se probral, jsem měl velký strach o jeho život,“ dodal Tomáš Bank.

Z pověsti respektovaného závodníka, ale i věčného smolaře Ondřeje Banka na šampionátu v Beaver Creeku neustoupil. Havárie na posledním skoku alpské kombinace mu

ukončila sezonu, z bezvědomí se ale probral už na stadionu a z nemocnice hned posílal do světa fotku se svou sedřenou tváří, ovšem se zvednutým palcem.

„Pamatuji si jen začátek pádu, příčinu si nepamatuji, jen ten následek, když jsem vlétl do brány po hlavě na jedné lyži,“ vyprávěl Ondřej Bank. „Kluci říkali, že se mi

Bank: Připadá mi to jako osud

Takový je svět Ondřeje Banka. Po všech karambolech, na vrcholu další dávky dřiny a vůle je opět další pád. Z mistrovství světa v Beaver Creeku se vracel potlučený o berlích. Přesto si znovu stihl přizít respekt světového závodníka.

Když jste se ještě v Coloradu vzpomínal na svého bratra, navštívili vás Janica a Ivica Kosteličovi, co jste si povídali?

To si úplně nepamatuju, spíš to byly takové zdvořilostní fráze, že člověk ví, že jim na vás záleží. Jsou to kamarádi, neřeší jen lyžování. Ivica byl v tom nejlepší, není to poprvé, co byl za mnou u lůžka po úraze. On si toho taky prožil hodně, takže ví, o čem to je. Je to skupinka lidí, kteří vědí, co je důležité...

Co na vaši tvář poznamenanou následky pádu říkal váš synek Albert?

Tomu to je vcelku jedno, jak vypadám, pokud nedělám nějaké nesmysly a opičky.

Jak reagovala vaše přítelkyně Tereza, když vás po karambolu poprvé uviděla?

To se ani nedá říct, začala bulet... Ale bylo to zajímavé, já jsem ze začátku nebyl moc vidět, ležel jsem v posteli, kde byla tma. Ale pak jsem rozsvítil a ona mě uviděla, takže se rozbřečela, to k tomu patří.

Nepřemýšlel jste o tom, proč právě vám se takové nehody opakovaně stávají?

Po Kitzbühelu (Bank tam skončil třetí v alpské kombinaci – pozn. red.) jsem měl strašně moc rozhovorů a v duchu jsem si říkal, že jsem měl pocit, že se mi povedlo předělat svůj lyžařský osud. Že byl napsaný, já jsem ho přemazal, napsal jsem si nový. Ale řekl jsem si, že to nemůžeš nikdy nahlas říct, protože se pak vysekáš a chcípneš na těch lyžích... Teď už mi to zase jako můj osud připadá, ty moje znaky to má...

Vaše neštěstí paradoxně přehrálo úspěch Rakušanu Marcelu Hirscherovi, který se nakonec dostal do elitní třicítky pro slalom a z výhodné první startovní pozice vytěžil zlato...

Hodně to probíhalo v novinách, že já jsem mu daroval titul, ale o tom to není. Já jsem spadl, on dojel a vyhrál a hotovo. Je to jeden z nejlepších lyžařů všech dob. Vtípkový na můj účet jsou úplně v pohodě. Když to

je ale na Marcela, že mně má poděkovat, s tím se neztotožňuju. Ale snad má každý smysl pro humor a bere to s nadhledem a to k tomu patří. Pokud jsou to vtípky na mě, tak bez problémů.

Kdy se rozhodnete o vaší lyžařské budoucnosti?

Nechci to uspěchat, ale nemůžeme moc dlouho čekat, hodně záleží na týmu. Ten tým, který mám kolem sebe, funguje. Rád bych v tom samém týmu pokračoval, tak oni musejí mít taky nějakou jistotu, jak fungovat. Myslím, že si sedneme dohromady, řekneme si, jestli tam je ještě motivace, výzvy, které nás všechny táhnou. Nebo jestli je pro mě lepší být doma s rodinou a užívat si, což je samozřejmě taky zajímavá věc.

Pokud byste pokračoval, soustředil byste se stejně jako v posledních sezonách na sjezdy?

tam v hlubokém sněhu nějak rozjely lyže nebo že se mi tam lyže zařízla a před skokem mě to rozhodilo.“

Kromě tohoto drsného zážitku má Bank i jeden hodně pozitivní. Ve sjezdu speciál zajel senzačně sedmý nejrychlejší čas, pouhých pětadvacet setin sekundy mu scházelo k bronzové medaili.

„Paráda. Zase to bylo kousek od medaile a já jsem v to trochu doufal, že když se povede všechno tip top, takže to je možné. Ale to je lyžování a sedmička je nádherná, užívám si to,“ hodnotil Bank. „Euforii moc používat neumím, ale je fakt, že vevnitř tam slušná euforie je. Byl to nádherný závod, úplně úžasná trať.“

Solidní šampionát má za sebou také Kryštof Krýžl, který si započítal šestadvacáté místo v alpské kombinaci a třiadvacáté v obřím slalomu. A myslil i výš.

„Měl jsem informace, jak všichni dělají chyby za poslední hranou, a tak jsem si to tam hodně zbytečně pohlídal, a to mě trochu mrzí, to jsem si pak v těch posledních brankách pěkně nadával,“ litoval Krýžl pro Český rozhlas Radiožurnál. |

Ono nic jiného moc nedává smysl, což je trochu problém. Jediné, v čem zůstanu ve třicítce a budu mít dobré číslo, je ten sjezd. Tam si věřím, tam šance je. Ono to tak automaticky vyplývá, že když, tak sjezd. |

BAUEROVO stříbrné loučení

Jen několik metrů scházelo běžci na lyžích Lukáši Bauerovi, aby jeho zřejmě poslední závod na mistrovství světa končil ve zlatém opojení. Sedmatřicetiletý Bauer byl na světovém šampionátu ve Falunu i tak hvězdou výpravy, v dramatickém finiši závodu na 50 kilometrů klasicky s hromadným startem vybojoval stříbrnou medaili.

Takhle to dělají velcí hráči. Lukáš Bauer, který v letošní zimě ztratil dva měsíce závodní sezony kvůli zdravotním potížím, vsadil všechno na jeden závod, kde cítil šanci. A vyšlo mu to dokonale.

„Cítím uspokojení. Je krásné v posledním závodě na mistrovství světa dosáhnout na medaili. I když jsem na stupních říkal Johanu Olssonovi, že jsem byl připravený na zlato,“ smál se Bauer po finiši závodu, v němž rozmetl pověry o tom, že si ve finiši hromadných závodů neví rady.

Tentokrát měl před soupeři v závěru výhodu v čerstvých lyžích, pro něž si do depa dojel před posledním pětikilometrovým kolem.

„Bylo to jako ve formuli 1. Na pětatřicátém jsem dostal zelenou, že můžu, že jsou lyže připravené. To jsem si odriskoval, že ještě pojedou. Pak už jsem věděl, že jsou tam lyže připravené,“ líčil Bauer.

Finiš si pak Bauer rozjel podle svého, získal několikametrový náskok v čele a nebyť malého zaváhání ve stoupání těsně před cílem, mohl nakonec porazit i vítězného Nora Pettera Northuga.

Padesátka potvrdila, že Bauer udělal dobře, když se s vedením reprezentace dohodl na tom, že vynechá štafetu. I díky tomu si veze domů stříbro, svoji celkově pátou medaili z vrcholných závodů. A také hodnotnou sedmou příčkou na 15 kilometrů bruslením.

Martin Jakš se po rozporuplné sezóně ukázal dvěma výsledky do dvacítky.

Na bruslařské patnáctce skončil sedmnáctý, v maratonu na 50 kilometrů klasicky dojel na šestnáctém místě. Aleš Razým spolu s bývalým jezdcem Dukly Dušanem Kožíškem skončili šestí v týmovém sprintu bruslením.

„Výsledky hodnotím nad očekávání dobře. Myslel jsem, že to bude horší,“ řekl reprezentační trenér Miroslav Petrásek.

Do dvacítky se dostali i další reprezentanti. Skokan na lyžích Jan Matura skončil na středním můstku šestnáctý.

„Jsem za to strašně rád, protože poslední dva týdny pro mě nebyly moc šťastné, co se týče skoků. Je to hodně práce, dát to zase do kupy,“ říkal Matura.

Na sedmnácté místo v individuálním závodě s velkým můstkem dosáhl i sdruženář Miroslav Dvořák. „V tuhle chvíli je to spíš zklamání. Podle výkonů, které jsem předváděl začátkem sezony, jsem chtěl do desítky nejlepších. Myslím si však, že nakonec asi můžu být momentálně rád za to, co jsem tady předvedl,“ hodnotil Dvořák.

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Šárka Sudová a Michael Georgiev

- 1/ Lukáš Bauer
- 2/ Lukáš Bauer a Aleš Razým
- 3/ Praporčík Martin Jakš

V uniformě mistrem světa

Nejlepší výsledek v kariéře v rámci armádního mistrovství světa zaznamenal ve švédském Bodenu běžec na lyžích Martin Jakš, když ovládl závod na 15 km volně. Loni skončil ve stejném závodě druhý.

Osmadvacetiletý praporčík z Dukly Liberec odjížděl na šampionát CISM ve Švédsku jako jeden z favoritů. Při loňském 52. ročníku nestačil ve stejném závodě pouze na mistra světa ze Sappora Nora Larse Bergera. „Říkal jsem si, že kdyby to bylo do tří, tak to bude super. A tohle je o to lepší, krásný výsledek,“ radoval se po triumfu Jakš.

Ve sprintu dvojic s bývalým duklákem Jirkou Magálem dojeli jedenáctí.

Každá medaile má příběh

Vyjednal si volno na štafetu, aby se mohl soustředit na klasickou padesátku. A ukázalo se, že běžec na lyžích Lukáš Bauer dobře věděl, co dělá. Pauzu v týmovém závodě na mistrovství světa ve Falunu družstvu vrátil stříbrnou euforií na klasické padesátce.

Ulevilo se vám, že měla smysl vaše oběť štafety, v níž jste nestartoval poprvé po dvaceti letech věrných služeb?

O to jsem radši, že se takhle extrémně zadařilo. Tlak na mě byl enormní. I já jsem si tlak na sebe udělal. Klukům jsem vysekl poklonu, zajeli výborný závod. Byl názor, že jsem ten, kdo odstřelil štafetu. Věděl jsem, že o to víc bych potřeboval zajet, abych byl v klidu. Bylo by strašně laciné něco vzkázat těm, kdo mě topili, chci spíš poděkovat těm, kteří za mnou stáli. Byť je to kontroverzní.

Můžete porovnat falunské stříbro s tím, které jste získal v roce 2009 na domácím šampionátu v Liberci?

V Liberci jsem byl rok po sezoně, kdy jsem všechno vyhrál. Tím, že to bylo doma, jsme byli hodně sledovaní, hodně pod tlakem. Tahle medaile je o to cennější. Letos, byť léto vypadalo super, sezona je jednoznačně slaboučká. Mistrovství světa je bomba.

Potěšily vás výsledky ve Falunu poté, co jste přišel o většinu zimy kvůli nemoci a následné rekonvalescenci?

Jsem rád, že jsem zajel nejen tenhle závod, ale i patnáctku (Bauer skončil sedmý – pozn. red.). Když jsem přijel, byl jsem hodně skleslý, že jsem nedostal tréninkové číslo se jménem, ale s číslem. Nechci být nafoukaný, ale to pro mě byla trochu potupa. Bral jsem jako automatické, Bauer ho má se jménem... Pepa Kučera (servisman) mi hnedka říkal: Když nejezdíš na závody, tak se nediv. Každá ta medaile má za sebou nějaký příběh.

Jako ta z falunské padesátky, bylo klíčové vydržet s přezouváním lyží až na poslední okruh?

Jo. Když jsem na pětatřicátém kilometru pokračoval dál a viděl jsem, že všichni kromě Babikova odjeli do depa, říkal jsem si: To bude problém. A byl to problém. Deset kilometrů jsem bojoval, abych ve skupině vydržel. Ve sjezdech a na rovinách mi evidentně odjížděli. Pět kilometrů před cílem jsem projel depem, úplně v klidu jsem si vyměnil lyže a zařadil jsem se na konec té skupiny. Když jsem vyběhnul kopec a rozjel se ze sjezdu, viděl jsem, že jim odjíždím. Byl to super pocit.

Bylo důležité, že jste vběhl první do posledního kopce před cílem?

V jednu chvíli jsem si říkal: Já vyhraju. Ale o to mě připravilo zavravorání, zahrabal jsem se ve sprintovém okruhu. Ztratil jsem náskok na ostatní. Při sjezdu mě Vylegžanin trochu zatlačil. Pak bylo vyběhnout zatáčku na stačku a tam jsem do toho dal všechno.

V cíli jste málem porazil Northuga...

Na stupních Petter vzpomínal na náš vzájemný souboj na Tour de Ski 2010. Byl to hromadný závod na třicet kilometrů, kdy jsme jeli spolu. Byl to závod jen nás dvou, on mi na sprintech neustále nastupoval, nakonec přijel asi čtyřicet sekund za mnou. Beru to od něj jako poklonu.

Text: Ivana Roháčková
Foto: Pavel Benc

Sezona hledání

Deváté místo na mistrovství Evropy a naděje na ještě slibnější budoucnost. Tak by se dala pojmenovat momentální situace nejlepších českých sánkařů bratrů Lukáše a Antonína Brožových.

Jaromír Kudera, Matěj Kvičala, trenér František Halíř, Lukáš a Antonín Brožovi

Všechno pro sourozence ze Smržovky, kde se nachází jediná přírodní sánkařská dráha v Česku, začalo ještě před sezonou. S pomocí Dukly se jim podařilo dát dohromady pěkně kulatou sumičku peněz a od olympijských vítězů z Turína 2006, Vancouveru 2010 a bronzových ze Soči 2014 Andrease a Wolfganga Lingerových z Rakouska odkoupili jejich sánky.

„Jsu staré osm let, jedná se o kvalitní materiál, jenže nám neprodali saně kompletní. Dostali jsme je bez originálního železného kování, po kterém se sáně řítí korytem. Asi nám nechtěli prodat to nejlepší, abychom jim nezačali šlapat na paty, takže jsme museli používat šíny čili skluznice nižší kvality nebo naše staré. S vyladěním saní bylo hodně starostí i proto, že Lingerové mají jiné hmotnostní parametry, a to je pak docela alchymie,“ prozradil Lukáš Brož s tím, že koupě přišla na osm tisíc eur.

Těsně před startem sezony zasáhla bratry smutná zpráva, když tragicky zahynul jejich nový kondiční trenér Štěpán Pospíšil. „Dozvěděli jsme se to při prvním závodě Světového poháru, takže začátek byl pro nás dost těžký. Byli jsme z toho pochopitelně hodně přepadlí, protože se jednalo o osmadvacetiletého kluka,“ vyprávěl se smutkem v hlase.

Dvanácté místo na mistrovství světa v Siguldě pak českou dvojici zklamalo. „S novým materiálem nám narostla chuť, ale výsledky nebyly na takové úrovni, jakou jsme si představovali. Věřili jsme, že bychom mohli stabilně útočit na osmou příčku, ale to se povedlo až ve třech podnicích v závěru sezony,“ pokračoval pilot posádky.

K naplnění dokonalé techniky se nyní Brožové snaží sehnat i špičkové skluznice. „Snad se nám to povede, ale takové šíny nejsou jen tak dostupné. Pokud to klapne, přijde to na dalších pět tisíc. Uplynulá sezona byla ve znamení hledání a zkoušení a s nadějí se díváme do té další. Mohli bychom v ní o něco poskočit,“ dodal.

Brožové nebyli ve světových tobogánech pochopitelně jedinými zástupci českého sánkařského sportu. Mladíci Matěj Kvičala a Jaromír Kudera v zimě za ostřílenými sourozenci výsledkově příliš nezaostávali, ale časové odstupy byly ještě poměrně

vyšoké. Každopádně za snahu a vytrvalost zaslouží pochvalu a jsou velkým příslibem do dalších let.

Sólo jezdec Ondřej Hyman podával stabilní výkony a pohyboval se na rozhraní druhé a třetí desítky. Takhle vyrovnaně už jezdí několik sezon. Škoda že letos neprodal formu na mistrovství světa, kde měl na to, aby atakoval patnácté místo. To by bylo jeho životním maximem, ale nakonec to nevyšlo a skončil jednadvacátý. |

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

Čtyřbob lépe svištěl

Český bobový sport zaznamenal v uplynulé sezoně i přes svou nákladnost a absenci domácí dráhy několik solidních výsledků. Pozitivní byla i skutečnost, že v poolympijské sezoně nikdo z bobistů neukončil kariéru, naopak přišli noví závodníci.

„S ohledem na finanční možnosti jsme v úvodu sezony vynechali závody Světového poháru v Americe, do Vánoc závodili v Evropském poháru a do elitní série na starém kontinentu se zapojili až v letošním kalendářním roce,“ začal své vyprávění duklácký bobista Jan Stokláška, který ve dvojbobu a i na čtyřce plní roli brzdáře.

Pochvaloval si zmíněný nástup nové generace. „Za devět let, co jezdím,

Text: Milan Novotný
Foto: Český svaz bobistů

nepamatuju, abychom měli v Evropském poháru čtyři posádky na dvojkách. Objeví se noví piloti, a tak jsme mohli navíc vyrukovat se dvěma čtyřboby, což je na naši malou závodnickou komunitu nebývalý počín. Vlastně se jednalo o kompletní počet lidí, kteří tenhle sport u nás provozují,“ pokračoval.

Celou sezonou se pak táhla skutečnost, že dvojky se nedokázaly překlenout přes hranici průměrnosti, napro-

ti čtyřky dosahovaly nadějných výsledků. „Nejspíš to bude tím, že máme zastaralou techniku a dvojbob se už nedá líp vyladit. Pořád jsme hledali nějaké optimální nastavení, ale nepodařilo se nám ho najít. Další možností je to, že nám svět po technické stránce hodně utekl,“ přemítal bývalý sprinter.

„V Evropském poháru jsme se pohybovali od desátého do čtrnáctého místa, čtyřbob však útočil na stupně vítězů. Zajeli jsme dvě čtvrtá místa a dokonce jedno druhé, což bylo fantastické,“ pochlubil se Stokláška, podle nějž jsou čeští bobisté nejlepší

ze zemí, které nevládní bobovou dráhu. Solidní výkonnost se pak projevila i v měření s absolutní špičkou na mistrovství světa v německém Winterbergu, kde čtyřbob s dalším členem Dukly Dominikem Suchým skončil desátý.

A to byl po sedmi letech návrat české trikolory do elitní Top 10. „Nebyl to jen tak nějaký ústřel, protože jsme byli devátí na mistrovství Evropy a ve Světových pohárech dojížděli těsně za desítkou,“ doplnil Stokláška. Posádka s pilotem Janem Vrbou těžila jednak ze skvělých startů, solidní pilotáže, ale hlavně ze souhry celého týmu. Špatné nebylo ani 21. místo posádky s Janem Stokláškou, kterou pilotoval nadějný junior Radek Matoušek.

„Na juniorském mistrovství světa pak Matoušek s mladým členem Dukly Jaroslavem Koprivou obsadili šesté místo, což dává nadějnou vizi do bobové budoucnosti,“ prohlásil optimisticky Stokláška. „Máme konkurenceschopný čtyřbob, a kdyby se dokázali mladíci na dvojkách vylepšit, tak by se mohli dostat zhruba na úroveň čtyřky a z takových pozic se dá občas vystřelit o něco výš. Nyní nás čeká letní příprava a po ní se pokusíme o další progres.“ |

Domácí finále světáku bez Pančochové

V kvalifikaci posledního Světového poháru letošní sezony Audi Snowjam 2015 ve Špindlerově Mlýně obsadila nejlepší česká freestyle snowboardistka Šárka Pančochová čtvrtou příčku. Přímý postup do finále si však vysloužily pouze první tři závodnice, a tak musela druhý den do semifinále. Bohužel, v obou jízdách chybovala, do finále nepostoupila a bylo z toho celkově deváté místo.

Text a foto: Ivana Roháčková

1/ Šárka Pančochová s trenérem Martinem Černíkem

„Nejsem moc spokojená, dvakrát jsem to neodjela, přitom se dalo snadno postoupit. Špindl je pro mě asi zakletý, jsem tu opakovaně, ale ještě jsem se tady do finále nedostala,“ hodnotila pátá žena z olympijských her v Soči ve slopestylu a loňská držitelka dvou křišťálových světových pohárů za freestyle celkově a slopestyle.

Pančochová se letos vrátila po vážném zranění kolena, na lednovém mistrovství světa v Kreischbergu kvůli tomu ve slopestylu vůbec nezavodila, a také na trati Snowjamu ve Svatém Petru si prožila horkou chvíli. Ve čtvrtém tréninku totiž i vinou větru přeletěla závěrečný dvacetimetrový skok a upadla na záda, udeřila do hlavy a praskla jí helma, podobně jako na olympijských hrách v Soči.

„Tentokrát to naštěstí nebylo tak dramatické, ale helmu mám novou. Bohužel, vítr byl nevyzpytatelný, nárazový, člověk nevěděl, jak má najet. Člověk nechce na dvacetimetrovém skoku, aby nedolítl,“ upozorňovala Pančochová na největší nebezpečí.

Trať byla náročná a specifická, neboť na ní nebyly jen raily a skoky, ale také

U-rampa. Bylo tam všechno, co by měl snowboardista ovládat.

„Závod Audi Snowjam 2015 vyšel fantasticky, odjeli jsme finále Světového poháru, počasí nám nakonec přálo, nasněžilo trochu

sněhu, takže trať nebyla úplný led a závodníci v obou kategoriích předvedli skvělé výkony,“ uvedl po závodě jeho duchovní otec, jeden z hlavních organizátorů a současně trenér Šárky Pančochové Martin Černík.

Kelemena poškodili rozhodčí

Dráhářské mistrovství světa hostil v únoru nový velodrom v pařížské čtvrti Saint-Quentin-En-Yvelines a z pohledu příznivce české cyklistiky to bylo od devíti reprezentantů průměrné vystoupení. Závod se jely před vyprodaným hledištěm a ve výborné atmosféře, ale Češi z výhodných cyklistických podmínek dokázali vytěžit nejvýš šesté místo v madisonu, které vybojovali Martin Bláha a Vojtěch Hačeký.

Jarmila Macháčková startovala na divokou kartu v bodovacím závodě, v němž před dvěma lety získala zlatou medaili, ale v souboji osmnácti závodnic byla jediná, která nezískala ani bod a skončila poslední. Nedařilo se jí ani ve scratchi, v němž obsadila až 15. místo. S 18. místem v omniu nebyla spokojená Lucie Záleská. Po prvním dnu skončila čtrnáctá a zdálo se, že by mohla pomýšlet na slušný výsledek, ale druhý den se jí vůbec nepovedl.

Ve stejné disciplíně mužů na nejlepší nestačil Jiří Hochmann. Závod se lámal v závěru jeho druhé třetiny, kdy se od pelotonu odpojila skupina čtyř cyklistů a dvojnásobný

medailista z MS v bodovacím závodě dvojic už v konci neměl sílu na lepší výsledek. „Jirka nezachytil nástup,“ mrzelo kouče Lukáše Thuna. „Vypadalo to, že bude ještě bojovat o šesté místo, ale neměl svůj den. Přitom začátek závodu se jel podle předpokladů, které mu vyhovují,“ dodal trenér na adresu jezdce pražské Dukly.

Česká dvojice v madisonu Bláha-Hačeký, která obhajovala stříbrné medaile z loňského MS z Cali, byla jednou ze šesti, které měly plný počet kol, ale v bodovacích spurtech se příliš neprosadila. Ještě jednou se zapojil do bojů Hačeký, který po skončení kariéry Milana Kadlece dostal šanci v bodovačce. Ve čtvrté prémii získal jeden bod, pátou vyhrál, ale pak již další pasiva nepřidal a získal šest bodů jej zařadil na 13. místo.

Tomáše Bábka v závodě na kilometr s pevným startem „přidržel“ startovací blok a brněnský jezdec po protočení zadního disku upadl. Start se musel opakovat, a to je vždy do nejhorší, co se může přihodit. Bábek sice opakovaný start zvládl, ale výsledných 1:02,771 minuty stačilo jen na 17. místo. Robin Wagner zajel čas 1:01,976 a skončil čtrnáctý. V obou případech

šlo o horší výkony, než jaké si oba sprinteři představovali.

Smůlu měli oba sprinteři. Adam Ptáčník dosáhl času 9,996, což ho zařadilo na 25. místo. Na poslední postupovou pozici Kanadana Velechoho mu chyběly čtyři tisícinové sekundy, ale ještě na loňském MS by s tímto časem v pohodě postoupil. V prvním vyřazovacím kole skončil svoji pouť i Pavel Kelemena. V kvalifikaci zajel jedenáctý čas 9,825, ale hned v prvním kole podlehl Australanu Lewisovi a jeho sen – skončit v elitní desítkě – vzal za své.

Při tomto souboji se však právem cítil poškozený. Jízdu zvládl takticky a do cílové rovinky nabíral rychlost, aby z druhé pozice Australana předjel. Na výjezdu ze zatáčky však Lewis navzdory pravidlům prudce přešel červenou čáru vymezující sprinterské území a Kelemena dostal, jak se říká, vlnu, která ho pochopitelně zpomalila a již nestačil soupeře předjet. Jednalo se o jasný přestupek, ale jaké bylo překvapení, když rozhodčí nechali protinožce v závodě. Marne byly české protesty. Nehorázný výrok arbitru znemožnil Kelemenovi bojovat o první osmičku a možná ještě výš...|

Text: Milan Novotný
Foto: ASO Dukla Brno1/ Pavel Kelemena
2/ Tomáš Bábek

Běžící terč vstal z mrtvých. Z Evropy přivezl dvě medaile

Loni na podzim byl tým českých střelců na běžící terč v podstatě rozpuštěn. V plzeňské Dukle zůstal jen Miroslav Januš jako trenér a poradce pistolářů s možností si dál trénovat svoji disciplínu. Bedřich Jonáš působí na písecké lesnické střední škole, kde má možnost si ve volnu zastřílet. Josef Nikl je zaměstnán ve firmě svého strýce a pušku půl roku nedržel v ruce. Přesto vyslyšeli Janušovo volání a společně odjeli začátkem března na mistrovství Evropy ve vzduchových zbraních do Arnhemu, odkud si přivezli stříbro a bronz... Janušovi i oběma „civilům“ opět pomohla finančně Dukla, svaz zaplatil startovné.

„Je to zázrak. Vlastně už oficiálně neexistujeme, ale máme dvě medaile a dva body nám chyběly k titulu mistrů Evropy. Je vidět, že kluci to mají pořád v rukou a v oku. Chtěli jsme si ještě společně zastřílet, že si přivezeme dvě medaile, nás ani ve snu nenapadlo. O to víc si tenhle úspěch užíváme. Asi je úplně poslední,“ liboval si dvačtyřicetiletý Miroslav Januš. Se dvěma cennými kovy byla trojice na běžícím terči nejúspěšnější částí české výpravy.

V Arnhemu se Januš stal legendou. Z velkých seniorských soutěží, jako jsou

olympijské hry, mistrovství světa či Evropy, si přivezl medaile s pořadovými čísly 100 a 101. Žádnému střelci na světě se něco takového dosud nepovedlo. Januš se už loni netajil přáním zaokrouhlit počet cenných kovů na sto. „Původně jsme měli do Arnhemu jet jen s Bedřichem Jonášem. Když se podařilo přemluvit Pepu, moje motivace se změnila. Cítil jsem větší odpovědnost, abych závod nezkalil družstvu. Střílet jen za sebe je úplně něco jiného,“ přiznal.

Dva body od zlata

Jako první se střídala disciplína 30+30. Rusové potvrdili výbornou formu. Získali zlato a Maxim Stěpanov vyhrál medailový souboj čtyř nejlepších ze základního závodu. Janušovi chyběl k postupu jediný bod, když si jich připsal 573. „Mrzí každá nepovedená rána, takže nebudu hledat tu rozhodující,“ konstatoval Januš. Jonáš nastřílel o dva body méně a skončil hned za Janušem šestý. Na Niklovi bylo znát, že dlouho nestřílel a hlavně nezávodil, jeho 558 bodů stačilo na 14. místo.

„Pepu, když se rozhodl, že pojede, přijel si jednou zastřílet do Plzně, a pak dorazil na víkend před odjezdem do Arnhemu. Ale klobouk dolů. Třetí dělá družstvo. Ke zlatu chyběly dva body. Ty mohl udělat kdokoli z nás. My jsme si vychutnávali medaile,“ zdůraznil Januš, který byl na šampionátu i v roli „střílejícího trenéra“.

Nad tímto označením se jen usmál: „Nejsem oficiálně vedený jako reprezentační trenér. Ve dvačtyřiceti letech jsem v týmu nejstarší, ale to už platí řadu let. My se už pár roků vlastně trénujeme sami a jeden druhého. Spočívá to v tom, že si sedneme a řekneme si, kdo v čem udělal chybu. Pohled kolegy je vždycky hodně cenný. Společně také hledáme cestu k jejich odstranění. Funguje nám to výborně. Nikdy jsme neřešili, že já jsem nejstarší a odstřílel jsem toho nejvíce a Pepa je nejmladší. Když jsem v roce 1989 získal první medaili na juniorském mistrovství světa, ještě nebyl na světě.“

Možná společně naposledy

V mixu na 20+20 ran Januš znovu bojoval o individuální medaili. „Jenže nepovedená druhá položka deseti ran mi to zkazila a málem i družstvu,“ zlobil se sám na sebe, když s 380 body skončil sedmý. K medaili mu chybělo pět bodů. Jonáš s 377 body skončil jedenáctý a Nikl s 376 třináctý. „Pepa se už dostal do závodní atmosféry a tým udržel na stupních,“ pochválil mladšího kolegu Januš. Zlato si po rozstřelu vyrovnané trojice s 385 body odnesl Švéd Emil Martinsson. Družstvům vévodili velice vyrovnaní Finové s 1 140 body. Češi skončili třetí s 1 133 body a jeden jediný jim chyběl na stříbrné Rusy.

Jako blaničtí rytíři se družstvo na běžící terč uloží k pomyslnému spánku. „Koncem července hostí Maribor evropský šampionát v malorážce. Ani tam bych neměl chybět. Malorážka mi jde lépe než vzduchovka, na kterou už tak dobře nevidím,“ přiznal Januš. „Jako tým jsme v Arnhemu nejspíš stříleli naposledy, protože firma, u které Pepa Nikl pracuje, dělá pro zemědělce a v té době budou mít žně. On by jel, ale bude záležet na jeho strýci, jestli ho uvolní. Nejsem velký optimista, necháváme to ovšem otevřené... S Bedřichem Jonášem pojedeme asi sami. Budeme střílet každý za sebe, což

je mnohem menší odpovědnost. Na úspěšné družstvo budeme jen vzpomínat. Kdo ví, možná to bude vůbec poslední akce českých střelců v běžícím terči,“ povzdchl si nejúspěšnější střelec historie.

Medaile počítá na kilogramy

Svůj pesimismus hned vysvětlil: „Nejsme olympijskou disciplínou, svaz nás nechce a Dukla to sama neutáhne. Hrozí nám vyhynutí.“ Januš má z velkých seniorských akcí ve sbírce 41 zlatých, 27 stříbrných a 33 bronzových medailí. S dvaceti medailemi ze Světových pohárů z dob, kdy běžící terč byl olympijskou disciplínou, a deseti cennými kovy z juniorských světových a evropských šampionátů jich má dohromady neuskutečných 131.

„Nedělám mezi nimi rozdíl, ale zvláštní postavení má bronz z olympijské Atlanty,“ dodal borec, který má všechny své medaile v krabici vážící několik kilogramů. „Vystavit si je nemůžu, potřeboval bych na to muzeum,“ říkal s úsměvem Miroslav Januš, podle počtu medailí nejúspěšnější střelec na světě.

Stříbro pro Mazurovou

Třetí medaile s dukláckým puncem je také stříbrná a přivezla si ji za soutěž družstev puškařka Nikola Mazurová (společně s ní stříleli Kateřina Emmons a Gabriela Vognarová). Tým dosáhl 1 236,2 bodu, ke zlatu německých reprezentantek chybělo 2,1 bodu. Mazurová je zatím jedinou českou střelkyní, která už vybojovala účastnické místo na OH v Riu. Mezi jednotlivkyněmi skončila za 414,1 bodu desátá, což je výborný výsledek, když si uvědomíme, že její hlavní disciplínou je malorážka. Na finále ztratila pouhé tři desetiny bodu. Zlato získala Němka Selina Gschwandnerová.

Výsledky dalších střelců Dukly už tak výborné nebyly. Jindřich Dubový skončil s 576 body v pistolí patnáctý a Pavel Světlík s 574 body jednadvacátý. Družstvo bylo šesté. Juniorská pistolářka Silvie Získalová dosáhla 366 bodů, což stačilo na 31. místo, družstvo pak skončilo čtvrté. Ani puškaři nezářili. Petr Nymburský byl za 615,5 bodu patnáctý a Aleš Entrichel za 613,1 bodu čtyřnadvacátý, družstvo pak sedmé.

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

- 1/ Kancaři – Jonáš, Januš a Nikl
- 2/ David Kostelecký
- 3/ Nikola Mazurová

Kostelecký trefil v Al Ainu Rio

Pro brokaře začala sezona velmi brzy závodem Světového poháru začátkem března v mexickém Acapulku. V trapu si vedl velmi dobře David Kostelecký, který se 121 bodem skončil devátý. Do rozstřelu o šestičlenné semifinále bylo potřeba o bod víc. Pro českého olympijského vítěze z Pekingu to na úvod sezony nebyl špatný výsledek, ale chybějící bod k šanci bojovat o medaili a účast v Riu v tu chvíli zamrzela. Nevyšla mu druhá položka úvodního dne, kdy chyboval hned čtyřikrát. K úspěchu pak nepomohly ani tři čisté pětadvacítky, v té poslední udělal jedinou chybu. Prvenství vybojoval Ital Massimo Fabbrizi.

Mnohem hůř vstoupil do nové sezony skeetař Jan Sychra. Jeho 56. místo za 113 bodů je jedním z nejhorších výsledků za posledních deset let. Závod začal třiadvacítkou, v další sérii jeden terč přidal a pohyboval se stále v kategorii „čekatelů“ na chybu druhých, sám si jich už moc dovolit nemohl. Další 22 a 23 bodů už nevěstilo nic dobrého, a když v té poslední mu ulétly čtyři z pětadvaceti terčů, bylo jasné, že na tenhle výsledek bude chtít zapomenout ještě v letadle cestou do Evropy. I to se stává, Sychra je natolik zkušený a kvalitní, že ho neúspěch spíš nabudí, než utlumí, a také on se ještě v této sezoně popere o olympijské Rio.

Naopak velmi dobře si vedli brokaři královéhradecké Dukly ve druhé polovině března na světáku v Al Ainu. David Kostelecký vyhrál v trapu poprvé v životě závod SP a po puškaře plzeňské Dukly Nikole Mazurové vybojoval druhé střílecké místo na OH v Riu. Do semifinále postoupil se 123 body, v něm pak chybil jedinou z patnácti ran a uspěl i v rozstřelu o finále. V boji o zlato už měl jisté Rio, ale s jedinou chybou dokázal závod vyhrát. „Foukal strašný vítr, létaly tam koberce, ale zvládl jsem to a mám splněno,“ říkal s ulehčením střelec, který v květnu oslavil čtyřicátiny. Kousek od boje o medaili i olympiádu skončil Jan Sychra. Se 122 body se dostal do rozstřelu pěti borců o tři zbývající místa v semifinále. Chybil však třetí ránou jako první.

BBL ponúkla skvelé predstavenie

Dvadsiaty prvý ročník BBL svojou kvalitou prevýšil všetky predchádzajúce. V hodnotení renomovaného portálu All-Athletics.com získal rekordných 10 482 bodov. Čo je ešte zaujímavejšie, takouto kvalitou výkonov i účastníkov sa nemôže pochváliť nijaký špecializovaný halový výškarský, žrdkársky či iný míting od roku 2009! „To ma príjemne šokovalo,“ skonštatoval predseda organizačného výboru Alfons Juck. Ešte zopár faktov: doteraz nikdy v histórii BBL neskočili šiesti výškari aspoň 231 cm ako v stredu a iba jediný raz (v roku 2008) sa v súťaži žien dostalo minimálne ponad 190 cm až sedem žien.

vojenské športové centrum

Banskobystrická latka sa vydarila, fanúšikovia druhýkrát v histórii videli na Slovensku skok cez 240 cm. Katarčan Mutaz Baršim potvrdil extratriedu, k rekordu mítingu, osobnému i ázijskému v hale 240 cm pridal aj jeden pokus o svetový rekord pod strechou 244 cm. V minulosti videla skok

cez 240 cm na Slovensku len Bratislava, 20. júna 1990 sa na niekedy slávnom mítingu cez túto hranicu dostal Rumun Sorin Matei.

Baršimovi nechýbalo veľa, aby zvládol aj pokus o svetový rekord a zlepšenie doterajšieho maxima o jeden centimeter Javiera

Sotomayora zo 4. marca 1989. Po prvom pokuse však sympatický 23-ročný Katarčan ďalej neskákal. „Som šťastný, že som zvládol 240 cm, čo je moje maximum. Veril som, že môžem prekonať aj rekordnú výšku. Po pokuse ma pobolieval chrbát, nechcel som riskovať. Dnes to bola moja prvá súťaž, pri niektorých pokusoch bolo vidieť rezervy. Banská Bystrica sa mi páči a rád sa sem vrátim opäť. A možno aj po rekord,“ uviedol po pretekoch Baršim.

Mužská súťaž bola šou so skvelým obsadením, aké v tejto sezóne neuvidia diváci nikde na svete. Do Banskej Bystrice prišli štyria výškari s osobným rekordom aspoň 240 cm, úradujúci olympijský šampión Ivan Uchov, halový majster sveta Mutaz Baršim i bývalí svetoví šampióni Donald Thomas a Jesse Williams. Organizátori pritiahli pod Urpín kompletnú svetovú špičku, ktorá momentálne súťaží v hale. Baršim prekonal o 2 cm doterajší rekord podujatia Rusa Ivana Uchova, ktorý sa v roku 2011 ako prvý pod Urpínom pokúšal aj o 244 cm. „Dnes to bol historický večer. Generácie organizátorov Banskobystrickej latky snívajú, že sa podarí zdolať 240 cm. Vyšlo to práve v roku 2015 v obnovennej premiére podujatia, o to je to cennejšie. Musíme si to vážiť, takéto

1

2

3

1/ Organizátori mítingu
Alfons Juck – šéf mítingu, Boris Čavajda –
riaditeľ Národného športového centra,
Ľubomír Roško – HJC PROsport, Róbert
Kurčík – riaditeľ VŠC DUKLA

2/ Výškarská elita v Banskej Bystrici

3/ Mutaz Baršim

Text: Gabriel Bogdányi
Foto: Ján Miškovič

niečo nevidieť každý deň,“ uviedol šéf mítingu Alfons Juck.

Skvelé predstavenie Baršima bolo čerešničkou na torte vydareného večera na banskobystrických štiavničkách. „Mali sme trochu aj smolu, že doterajší líder svetových tabuliek Marco Fassinotti sa zranil v rozcvičke. Sklamali nás trochu ženy, kde sme očakávali pokusy bližšie k dvom metrom,“ priznal Juck.

Vypredanú halu potešili aj slovenskí reprezentanti. Matúš Bubeník si vytvoril

absolútne osobné maximum 231 cm a pokúšal sa aj o slovenský rekord 235 cm, Lukáš Beer sa v hale zlepšil na 225 cm. „Pokusy Bubeníka na 233 a 235 cm dávajú tušiť veľké možnosti tohto reprezentanta. Bubeník i Beer naznačujú výrazné zlepšenie. Pre naše podujatie je príjemné, že má zmysel ho usporadúvať aj pre slovenských účastníkov, nielen pre zahraničné hviezdy,“ dodáva Alfons Juck.

Banská Bystrica aspiruje na prvenstvo v hodnotení špecializovaných mítingov vo

svete. V rebríčku All-Athletics sa zaradila na prvé miesto s 10 482 bodmi, druhý francúzsky Rouen má 10 176 bodov. Banskobystričanov len veľmi ťažko niekto ohrozí. „Je pravdou, že tento rok sa nekoná míting v Arnstadte, ktorý bol viackrát na vrchole. Aj preto sme mali k dispozícii tento rok najlepších my. Uvidíme, či sa Arnstadt vráti o rok. Verím, že nám partneri zachovajú priazeň aj do budúcnosti a budeme môcť opäť zorganizovať kvalitné podujatie,“ doplnil Alfons Juck.

Tradiční Sunshine bikerů na Kypru

Už tradičně naši nejúspěšnější bikeři před sezonou absolvují přípravné závody a soustředění na Kypru. A stejně tomu bylo i v tomto roce, k olympionikům Jaroslavu Kulhavému a Janu Škarnitzlovi se přidali i mladí jezdci ASC DUKLA, závodící v kategorii do 23 let, Barbora Průdková, Kryštof Bogár a Jan Rajchart a také nové juniorské naděje Adéla Šafářová a Matěj Průdek.

„Kyperský cyklistický svaz a olympijský výbor jsou dlouholetými partnery členů mé tréninkové skupiny a soustředění zde patří k našim nejoblíbenějším a také nejhodnotnějším. Proto se sem každý rok vracíme na poměrně dlouhou dobu. Zdejší krajina je doslova cyklistickým rájem, což asi potvrdí každý, kdo tady někdy na kole jezdil. Naleznete zde rovinu, zvlněný terén i vysoké kopce v nevšední, nádherné krajině a teplém počasí. Během našeho pobytu navíc většinou vrcholí sklizeň pomerančů a mandarinek, takže si tréninky ve zdejší přírodě opravdu užíváme. Závody absolvujeme z plného tréninku, kromě Adély Šafářové, která prodělala po návratu z Mallorky chřipku, jsou všichni v pořádku, bez tréninkového omezení,“ doplňuje trenér Viktor Zapletal.

Čtrnáctidenní soustředění je zpestřeno dvěma závody vysoké kategorie UCI. Jako první absolvovali jezdci náročný etapový závod kategorie SHC. V úvodní, fyzicky náročné časovce dlouhé 5,6 km slavila Adéla Šafářová své první vítězství v kategorii

junioerek, Matěj Průdek našel přemožitele pouze v dánském mistrovství světa a Evropy Simonu Andreassenovi a Barbora Průdková ve svém vůbec prvním závodě v kategorii žen, navíc ve světové konkurenci, překvapila vynikajícím časem, když jí na třetí závodnici v cíli chyběla necelá minuta!

Dobře si vedli také ostatní čeští reprezentanti. Jan Škarnitzl přijel do cíle osmý a Jaroslav Kulhavý byl desátý jen s malou ztrátou na vítěze závodu Floriana Vogela.

Kategorie U23 nebyla na Kypru vypsaná, a tak jsou mladí jezdci hodnoceni společně s jejich kolegy z kategorie Elite. Z tohoto pohledu se velmi dobře umístili i Jan Rajchart na 28. příčce a Kryštof Bogár na 33.

Náročná byla druhá, královská etapa Sunshine Cupu. Na jezdce čekalo 55 kilometrů s celkovým převýšením 1 960 metrů v terénu, kterému dominovala dlouhá, prudká stoupání a technicky složitá sjezdy plné kamení a singletracků. Absolutorium zasloužil junior Matěj Průdek, který si upevnil druhou příčku v celkovém pořadí kategorie juniorů, když na vítězného dánského

supertalenta Simona Andreassena ztratil pouhé 2:35 min.

Adéla Šafářová potvrdila vedení v kategorii juniorek a velmi statečně si vedla také nejmladší závodnice v hvězdném pelotonu žen Barbora Průdková, které patřila devatenáctá příčka a toto pořadí jí pro průjezd cílem náleželo i celkově.

Třetí etapa Sunshine Cupu potvrdila dosavadní průběh celého etapového závodu. Juniorka Adéla Šafářová si znovu poradila s extrémním stoupáním i těžkým sjezdem, a přestože konkurence její kategorie byla na Kypru velmi slabá, závod se pro naši nejmladší závodnici stal obrovskou studnicí zkušeností a výborným tréninkem.

Barbora Průdková si zvyká každým závodem na rychlé tempo kategorie žen a po dvou devatenáctých místech vybojovala 16. příčku necelou sekundu za olympijskou vítězkou a mistryni světa Julii Bresseovou z Francie.

Matěj Průdek se po většinu etapy statečně držel za mistrem světa Simonem Andreassenem z Dánska a potvrzuje tak všechny

výkonnosti předpoklady, které se do něho vstupem do týmu Nutrend Specialized Racing a do SDJ Dukla Praha vkládaly.

Velkou radost jsme měli v elitní kategorii mužů, kde Jan Škarnitzl slavil v dramatickém spurtu vítězství a Jaroslav Kulhavý vybojoval šestou příčku.

Vyvrcholením čtyřdenního závodního programu kyperského Sunshine Cupu byl nedělní závod v olympijském cross country, který také určil konečné pořadí celé etapové soutěže.

V kategorii juniorek opět slavila vítězství mladička Adéla Šafářová, která výborně zvládla nejenom technicky velmi náročnou trať, ale také mimořádnou fyzickou náročnost. Matěj Průdek potvrdil svou současnou vysokou výkonnost a jsme velmi zvědaví, jak si tento junior povede v závodech světové juniorské série. Jen pro zajímavost – Matěj se doposud aktivně věnoval především sjezdovému lyžování, kolo bylo spíše tréninkovým doplňkem. Vstup do týmu Nutrend Specialized Racing pro něj znamenal nejenom orientaci na cyklistiku, ale také velmi náročnou podzimní a zimní cyklistickou přípravu s tréninkovou skupinou Viktora Zapletala a jeho výkonnostní progres je velmi zřetelný.

V podstatě tak kopíruje sportovní osud své úspěšné sestry Barbory, která se závod od závodu lepší v elitní konkurenci kategorie žen. V nedělním závodě cross country obsadila nejmladší závodnice startovního

pole 15. místo, a posunula se tak na konečné 14. místo celkového pořadí před několikanásobnou mistryni světa a vítězku světového poháru Gunn Ritu Dahle Flesjaaovou.

Bára, která bude v sezoně závodit v kategorii do 23 let, si ve svém úvodním závodě v kategorii žen připisuje na své konto důležité body

do rankingu UCI, tolik potřebné nejenom pro její postavení na startu závodů Světového poháru, ale také pro národní ranking pro olympijské hry v Riu de Janeiru, kde bychom měli velmi rádi dvojnásobné zastoupení v závodě žen.

V elitní kategorii mužů si opět vedl výborným způsobem Jaroslav Kulhavý, absolvující celý program v plném, velmi náročném tréninku, když dokončil závod na čtvrtém místě. Jan Škarnitzl projel cílem devátý a v celkovém pořadí Sunshine Cupu mu náleží pátá příčka.

S týdenním odstupem pak jezdci absolvovali závod, který se jel v nevšedním prostředí starověkých rozvalin Amathous v Limassolu.

Matěj Průdek a Adéla Šafářová dokázali zvítězit v soutěži juniorů. Závod zařazený do kategorie C1 UCI byl od počátku záležitostí našich jezdců, kteří se ujali vedení hned v úvodním kole technicky i fyzicky náročného měření sil ve velmi teplém počasí.

„Závod byl dneska hodně těžký, bylo tu velké horko, na což nejsem ještě moc zvyklý. Jelo se mi dobře. Trať tady byla hodně náročná, hodně volných šutrů a taky to dost klouzalo na tom prachu, tím to bylo ještě těžší. S výkonem jsem spokojený, teď už zbývá doladit jen pár detailů a budu na 100 % připravený do sezony,“ rozhodl svůj výkon Matěj Průdek.

A co říkala jeho týmová kolegyně Adéla Šafářová, která závodí v kategorii juniorek

prvním rokem? „Závod byl těžký, ale dobrý. Jelo se mi dobře a jsem hodně spokojená, že jsem předjela favorizovanou Němku. Myslela jsem, že se jí udržím tak dvě kola a pak že mě ujede, ale nakonec jsem ji v prvním kole předjela a už jsem ji neviděla. Snad takhle budu jezdit i na dalších závodech.“

Mnohem těžší pozici měla Barbora Průdková, nejmladší závodnice startovního pole žen, která přechod z juniorské kategorie absolvovala na Kypru hned ve světové konkurenci. A pokud jsme až doposud hodnotili výkony Barbory na Kypru jako velmi kvalitní, lepší se každým závodem, musíme toto znovu potvrdit. Bára jela výborný závod. Ještě v posledním kole před závěrečným dlouhým a prudkým stoupáním byla na 7. místě v přímém kontaktu se závodnicemi před sebou, ale nakonec jí v posledním kopci došly síly a závod ukončila na 9. místě. I tak byl ale její výkon s ohledem na konkurenci na Kypru vynikající.

„Dnešní závod byl velice náročný. Hodně na fyzickou kondici a práci s kolem. Na trati bylo mnoho volných šutrů a klouzalo to na prachu. Se závodem jsem hodně spokojená. Pomalu si začínám zvykat na rychlost a délku tratí, které jsou pro mě o skoro polovinu delší 😊. Předposlední kolo jsem se pohybovala na 7. místě, ale v druhé polovině posledního kola mi došlo! Nakonec 9. místo. Pocitově dobrý, ale stále ještě to není na 100 %,“ okomentovala svůj výkon Bára, která podobně jako ostatní členové týmu absolvovala závody na Kypru z plného tréninku.

V závodě elitní kategorie mužů zaslouží absolutorium Jan Škarnitzl (Sram Mitas Trek), který vinou defektu projížděl do druhého kola závodu až na dvacáté pozici s velkou ztrátou na čelo závodu. Výbornou jízdou se mu ale podařilo většinu soupeřů předjet a závod dokončil na celkově čtvrté příčce.

Velmi dobře si vedl také patnáctý Kryštof Bogár.]

Text: Viktor Zapletal
Foto: Michal Červený

Vodní slalomáři uprostřed pouště

Drtivá většina hlavních světových soutěží se dnes jezdí na umělých slalomových dráhách s využitím přečerpávacích technologií. Od závodění na přírodních řekách se postupně upouští. Podle dvojnásobného olympijského medailisty, dnes již trenéra Dukly Ondřeje Štěpánka, je hlavním důvodem snazší organizace závodů a také vyšší divácká atraktivita. „Pro vodní slalom na současné úrovni je pořádání závodů na přírodních řekách velice nejisté. Závodů v přírodě jsou hezké, ale hladina řek nebývá příliš stálá a většinou se nedá nijak ovlivnit. O povodních z přívalemých dešťů, se kterými máme bohužel zkušenosti také na Vltavě, ani nemluvě,“ vysvětluje Štěpánek. „Další výhodou kanálů je relativně snadná manipulace s mobilními překážkami, takže se dají stavět

zajímavější a obtížnější tratě,“ doplňuje trenér dvou momentálně nejúspěšnějších českých deblových posádek.

Jedním z nejnovějších umělých kanálů ve světě je dráha postavená uprostřed pouště ve Spojených arabských emirátech. První zprávy o novém „kanále v písku“ mnohým závodníkům vyrazily dech. „To je šílený! Kanál v poušti! Člověk si představí hory písku a vodu, jak teče dolů po duně. Vždyť je to proti přírodě,“ vzpomíná na svou první reakci deblokista Jonáš Kašpar, který tu s dalšími závodníky Dukly již třetím rokem tráví zimní přípravu. „Když ale člověk přijede na místo a vidí celý areál, jehož součástí je kromě slalomové dráhy také umělá surfová vlna, bazén, dráha pro wakeboardisty, druhý menší kanál sloužící začátečnickům

Ve vodním slalomu se v posledních několika letech stále častěji závodí na umělých slalomových tratích a postupně ubývá závodů na přírodních řekách. Během posledních dvaceti let po světě vyrostly desítky nových kanálů. Některé se dokonce dají považovat za raritu. Jednou takovou je trať, která vznikla uprostřed pouště ve Spojených arabských emirátech.

v raftové škole, lezecká stěna a restaurace, je to jiné,“ dodává mistr světa do 23 let.

To vše navzdory tomu, že se celý komplex vodních sportů nachází téměř 150 kilometrů od pobřeží. Voda se do areálu postaveného u města Al Ain přivádí potrubím z moře a je chlorována a odsolována. „Když jsou peníze, tak jde cokoliv,“ doplňuje svého tréninkového parťáka Ondřej Karlovský a naráží tak na fakt, že před několika málo lety by podobné vodní dílo jinde ve světě fungovalo jen stěží.

Slalomáři, pomýšlející na čelné příčky výsledkových listin, musí disponovat perfektní fyzickou připraveností, nicméně další podstatnou složkou výkonu je technická vytrvalost jednotlivých sportovců. Na fyzické kondici se během přípravného období dá bez problémů pracovat v posilovně, bazénu, tělocvičně a samozřejmě také při pádlování na rovné vodě. Technická příprava se ale jinde než na divoké vodě absolvovat nedá. Proto je pro vodní slalomáře zimní

- 1/ Skupinovka na kopci nad tratí
- 2/ M. Jáně, Rak, Kubričan a Vondra
- 3/ Karlovský a J. Jáně
- 4/ Kašpar a Šindler

soustředění v teplých krajích nezbytnou součástí přípravy. „Z toho, že jedeme pádlovat do tepla, těžíme celou sezonu. Je pro nás důležité mít šanci připravovat se v teple, aniž bychom ježděním na divoké vodě v průběhu zimního období riskovali své zdraví,“ objasňuje Kašpar.

Míst, kam mohou vodní slalomáři v zimních měsících vyjet na soustředění, není příliš. Dalšími lokalitami, kde Evropané mohou v zimě trénovat, jsou například Austrálie, Afrika nebo Brazílie. Všechny tyto destinace jsou ale díky značné vzdálenosti finančně velmi nákladné. Stavba umělé dráhy v emirátech je tak pro mnohé vodní slalomáře spásným řešením. Z Prahy sem létají nízkonákladové společnosti za necelých šest hodin a od prosince do března se tu střídají závodníci nejen z evropských zemí, ale také z Asie nebo Ameriky. Kanál v emirátech tak pravděpodobně bude platit za centrum zimní přípravy vodních slalomářů i nadále. |

Text: Pavlína Zástěrová
Foto: Ondřej Štěpánek a Michal Jáně

Skvělé! Úžasné! Báječné! Pět let čekal běžec na lyžích Lukáš Bauer na další velkou medaili a dočkal se jí v klasické padesátce na nedávném mistrovství světa ve švédském Falunu. V 37 letech si po dramatické bitvě dojel pro stříbro, které má pro něj cenu zlata. „Pohádky mám rád a tohle byl určitě pohádkový konec, protože dalšího šampionátu za dva roky se už zřejmě nezúčastním. Je to senzace, po dlouhém období půstu si tohoto výsledku o to víc vážím,“ usmíval se legendární český lyžař po návratu do Prahy.

na šampionátu ho porazil jen těsně famózní Nor Northug.

V hlavní roli je silná vůle

S lyžováním začal jako devítiletý, ale bavila ho také cyklistika. V osmnácti letech dokonce startoval na juniorském mistrovství Evropy ve Špindlerově Mlýně v závodě cross country. Už o rok později se však stal dvojnásobným juniorským lyžařským šampionem republiky a dočkal se i svého prvního startu na mistrovství světa. O jeho další životní dráze bylo rozhodnuto. „Rodiče pro mě hledali nějakou sportovní aktivitu, abych se unavil a v klidu spal. A vybrali mě lyžování. Moc jim za to děkuji, protože to je sport, který zatěžuje nohy i ruce, provozuje se na čerstvém vzduchu, na jiskřivém sněhu a pokud zrovna nechumelí, tak i za slunečního svitu. V tom je krásný a přitažlivý,“ usmívá se při chvále běžeckého lyžování.

Zároveň však připomíná, že vedle radosti z pohybu v tiché a zasněžené krajině je vrcholové lyžování také neúprosnou řeholí. „Volno mám jen jeden den po nedělním závodě. V úterý a v středu mě čekají tvrdé i dvoufázové tréninky, ve čtvrtek často i desetihodinový přesun autem či letadlem na další vystoupení a v pátek zkouška trati. Je moc důležité pečlivě dbát na dobrý zdravotní stav, nepodceňovat regeneraci, mít kolem sebe spolehlivé partnery a za každých okolností nesmí chybět silná vůle,“ zdůrazňuje při výčtu toho, co je pro tento sport nejdůležitější.

Neházet flintu do žita

V dorosteneckých letech měl největší radost z druhého místa na juniorském mistrovství světa v Calgary. V roce 1998 v Naganu poprvé poznal atmosféru olympijských her a po řadě úspěšných vystoupení

v závodech Světového poháru se v roce 2006 na ZOH v Turíně radoval z nejcennější stříbrné medaile. „Když je dobrá forma, tak s ní přichází i pohoda. Běžím, jako kdybych byl na výletě, z trati jsem schopen si pamatovat spoustu maličkostí. Zato když formu nenajdu, tak jen dřu a do cíle přijedu zničený se špatným výsledkem. Je samozřejmé, že k dosažení kvalitního času je potřeba se na závod po všech stránkách co nejlépe připravit. Někdy však ani to nestačí, a proto moc bolí, když po svědomitém tréninku se v závodech dočkám velkého zklamání. Pak už jen přemýšlím, co jsem udělal špatně, proč se nedařilo. Někdy jde všechno samo a občas nejde nic ani po sebevětší snaze. V tom je lyžování zvláštní,“ prozrazuje své pocity.

Nemalou roli hraje asi v každém sportu psychika a v běžeckém lyžování ji Lukáš považuje jako významnou. „Často jen hlava může lyžaře, když se mu nedaří, posunout kupředu, v těžké chvíli mu pomoci. Nesmí se házet flinta do žita, je potřeba dál bojovat s vědomím, že druhý den bude zase dobře. A třeba i s tím, že po závodě se v kamarádké partě opět vrátí dobrá nálada. Proto také netajím, že samotného by mě lyžování nebavilo,“ říká s pousmáním.

Řada častých onemocnění

Pro mnoho sportovců se velkou překážkou stávají zdravotní problémy. Zranění, nemoci a někdy i obojí. Ani pro Bauera nebyla jeho dosavadní kariéra žádnou procházkou růžovým sadem. Vážnější zranění se mu sice vyhýbala, zato různých i dlouhodobých onemocnění překonával díky jeho adrenalinu víc než dost. „Se zraněním se musí počítat a je třeba si z něj vzít poučení. Často přišlo i proto, že jsem něco udělal špatně, že jsem nevnímal signály svého těla, třeba při přetaženém tréninku. Vůbec nejhorší je pak v plné formě onemocnět. Mě například několikrát přepadlo silné nachlazení, častý zánět průdušek a nosohltanu, zánět krčních mandlí, jejich následné odstranění, artroskopie kolene. Bylo toho ještě víc a po zisku dvou medailí z olympiády v roce 2010 ve Vancouveru jsem dvě sezony kvůli zdravotním problémům jen paběrkoval. A když jsem se koncem roku 2013 po čtyřech letech dočkal vítězství v závodě Světového poháru, tak se ozvala obrovská únava. Tělo si totiž odvyklo na náročný trénink a musel jsem znovu odpočívat,“ vrací se do nedávného období.

Vzácný dar: víra sama v sebe

Při zamyšlení, co mu jeho milovaný sport dal a naopak vzal, zůstává optimistou. „Díky

Na stupních vítězů:

Zimní olympijské hry
Stříbro 2006 15 km klasicky
Bronz 2010 15 km volně
Bronz 2010 štafeta 4× 10 km

Mistrovství světa
stříbro 2009 15 km klasicky
stříbro 2015 50 km klasicky

Světový pohár (celkové pořadí)

1. místo 2008
2. místo 2010

První místo v 10 závodech v letech 2003–2013

Tour de Ski

1. místo 2008
1. místo 2010
3. místo 2011

lyžování jsem poznal manželku, radost nám dělají dvě děti, v paměti mám dlouhou řadu nádherných zážitků a mohu být navýsost vděčný za krásný dar, kterým je víra sama v sebe. A o co jsem přišel? Snad jen o čas na různé radovánky a zřejmě i možnosti, které jsem mohl dále rozvíjet. Vystudoval jsem strojní průmyslovku zatím s nespelným cílem získat titul inženýra. A právě spojit studium se sportem radím všem mladým lyžařům,“ netají Lukáš.

Nejde přitom jen o jakési všeobecné a neadresné prohlášení. Po dvou sezonách strávených částečně v prestižním seriálu lyžařských maratonů se rozhodl vytvořit registrovaný tým mladých, talentovaných závodníků, kteří podle něj mají slibnou perspektivu. Toto zaměření je unikátní, přičemž hlavním cílem není jednoznačně zaměřen na konkrétní typ závodu, ale na rozvoj každého jednotlivce podle jeho individuálních lyžařských předpokladů.

„Chci jim předávat své bohaté zkušenosti a zajistit kvalitní servis se snahou vychovat další špičkové závodníky, ať pro maratony, nebo standardní lyžařské závody. Ze současných zatím šesti vybraných talentů má samozřejmě každý své limity, ale všem se nabízí možnost nabídnoutou šanci chytit za pačesy. Mají za sebou už také starty na mezinárodní scéně a potěšilo by mě, kdyby na své dosavadní dílčí úspěchy brzy navázali,“ vyslovuje své přání.

„Hlavně našemu mládí jsem snad na světovém šampionátu dokázal, že i v 37 letech lze na vrcholné akci dosáhnout pěkného výsledku. A čím se budu v dalších letech živit, to se teprve uvidí. Zatím zůstávám u lyží, ale zároveň se snažím mít všeobecný přehled o fungování současné společnosti,“ dodává na závěr.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Ivana Roháčková

Zlaté stříbro Lukáše Bauera

Po dvou promaroděných letech na sebe upozornil už loni na Zimních olympijských hrách v Soči. V závodě na 15 kilometrů doběhl pátý, čímž dosáhl nejlepšího výsledku českých lyžařů v běžeckých disciplínách a potvrdil, že stále patří mezi světovou elitu. „Byl jsem trochu v rozpacích, vždyť od stupňů vítězů jsem zůstal jen dvacet vteřin, tedy docela blízko. Nakonec však díky minění mé lyžařské rodiny převážila spokojenost,“ přiznává Lukáš, jehož manželka Kateřina je bývalou reprezentantkou a tchyně Helena Balatková-Šikolová si ze závodu na 5 kilometrů na olympiádě v japonském Sapporu přivezla v roce 1972 bronzovou medaili.

Také do letošní sezony vstoupil se záměrem zařadit se mezi nejlepší běžce planety. Vynechal tradiční seriál Tour de Ski, aby se co nejlépe připravil na mistrovství světa, kde si jako prioritu určil závod na 50 kilometrů. A tato představa mu vyšla dokonale,

jubilanti armádního sportu

Rok 2015 bude bohatý na významná životní výročí bývalých vynikajících armádních sportovců, trenérů a funkcionářů. Nechybí mezi nimi olympijští vítězové, mistři světa a Evropy, ale i řadoví pracovníci, kteří svůj život spojili s Duklou.

V prvním čtvrtletí to jsou:

Jaroslav BOHATÝ, nar. 17. ledna 1935, atletika

Třináctinásobný čs. reprezentant v atletice, účastník běhů na 5 a 10 km na LOH 1960 v Římě. Dlouholetý funkcionář armádního vrcholového sportu.

Ladislav VÍZEK, nar. 22. ledna 1955, fotbal

Legendární fotbalový kanonýr reprezentoval v letech 1977 až 1986. V 55 utkáních vstřelil 13 branek. Držitel zlaté olympijské medaile z Moskvy 1980 a bronzové medaile z ME 1980 v Itálii, účastník MS 1982. Fotbalista roku 1983 a 1985. Většinu své kariéry strávil v Dukle Praha, kde byl autorem 115 branek, pouze v jejím závěru působil v zahraničí.

Rudolf KUČERA, nar. 23. ledna 1940, fotbal

Jeden z nejtalentovanějších čs. fotbalistů šedesátých let minulého století, jehož kariéra byla ukončena těžkým zraněním při utkání Pomezí Dukly s Górníkem Zabrze. Sedminásobný reprezentant v dresu Dukly odehrál 121 ligových utkání, nastřílel 44 branek a podílel se na zisku tří titulů mistra republiky. Za reprezentaci sehrál celkem 7 utkání v letech 1961–1963 a vstřelil 3 branky.

Tomáš HLUŠTÍK, nar. 24. ledna 1950, atletika

Dálkař s osobním výkonem 768 cm, mistr republiky 1973 a 1975 ve skoku dalekém a v roce 1973 ve štafetě 4x 100 m. Třikrát reprezentoval v mezistátním klání. Po ukončení závodní činnosti trenér a vedoucí funkcionář úseku řízení sportu u ASC DUKLA. Od roku 1994 do roku 2001 vedoucí funkcionář armádního vrcholového sportu.

Jan MRÁZEK, nar. 27. ledna 1925, atletika

V letech 1949 až 1957 závodil v dresu pražské Dukly, 8x mistr republiky v běhu na 110 m překážek, 200 m překážek a ve skoku dalekém. Držitel 5 čs. rekordů a 11násobný čs. reprezentant. Po ukončení závodní kariéry pracoval jako vojenský tělovýchovný pedagog, trenér a funkcionář tělovýchovného hnutí.

Juraj DEMEČ, nar. 29. ledna 1945, atletika

Mistr Evropy 1971 ve štafetě 4x 100 m. V Dukle Praha běhal sprinty v letech 1965 až 1976 u trenéra Aleše Poděbrada. Osmínásobný mistr republiky ve sprintech, 29násobný reprezentant. Účastník LOH 1972 v Mnichově – 4. místo ve štafetě 4x 100 m. Po ukončení závodní kariéry působil jako trenér.

Milan TOŠNAR, nar. 27. února 1925, atletika

Jako sprinter-překážkář působil v dresu ATK, ÚDA a Dukly Praha v letech 1951 až 1958. Mistrem republiky byl desetkrát, na překážkách byl držitelem 8 čs. rekordů. Byl prvním Čechem, který zaběhl 110 m překážek pod 15 s. Reprezentoval ve 24 mezistátních soutěžích. Po ukončení závodní činnosti trenérem a tělovýchovným funkcionářem.

Jaroslav PROVAZNÍK, nar. 28. února 1930, házená

V házenkářském prostředí známý jako „špagát“. V dresu ATK, ÚDA a Dukly působil v letech 1951 až 1958. Podílel se na zisku 6 titulů mistra republiky v házené o 7 hráčích a 5 titulů o 11 hráčích. Je držitelem stříbrných medailí z MS 1958 a 1961 v házené o 7 hráčích a bronzové medaile z MS 1955 v házené o 11 hráčích. S Duklou opakovaně slavil triumf v Pomezí. Po ukončení bohaté hráčské kariéry se věnoval výchově házenkářských talentů.

Jiří DALER, nar. 8. března 1940, cyklistika

Olympijský vítěz ve stíhacím závodě jednotlivců na LOH 1964 v Tokiu, stříbrný medailista MS 1966 ve stíhacím závodě jednotlivců, bronzový z MS 1965 ve stíhacím závodě družstev. Dvojnásobný světový a 14násobný český rekordman. Osmkrát se stal mistrem republiky. Od roku 1970 do 1997 byl trenérem v Dukle Brno.

Václav ŠMÍDL, nar. 18. března 1940, volejbal

Patří do slavné generace čs. volejbalistů 60. let minulého století. Celou svoji aktivní kariéru působil v armádním dresu v Dukle Kolín a Dukle Jihlava. Člen stříbrného týmu na olympijských hrách v Tokiu 1964, mistr světa roku 1966 a dvojnásobný vicemistr světa (1960 a 1962) a mistr Evropy 1967. Po ukončení kariéry trenér mládeže.

Stanislav HOFMAN, nar. 27. března 1945, atletika

V dresu pražské Dukly běhal střední a dlouhé tratě v letech 1965 až 1980 a šestkrát se stal mistrem republiky. Překonal 6 čs. rekordů na tratích od 3 000 do 10 000 metrů, 26krát reprezentoval v mezistátních soutěžích. Je čtyřnásobným vítězem závodu Běchovice–Praha (1970, 1973, 1974, 1977). Později trenér, od roku 1992 působil jako tělovýchovný pracovník u lektva AČR.

Druhý život LÁDI VÍZKA

V lednu oslavil šedesátiny bývalý fotbalista Dukly Praha Ladislav Vízek. Rodák z východočeských Hlušic začal kopat do míče na plácku v parku, později se utkával v lýtých mačích s většinou staršími kluky na školním hřišti. Tady si jeho šikovnosti všiml tělocvikář a přihlásil ho do Jiskry z blízkého Nového Bydžova, kde desetiletý Láďa zahájil svoji zářnou fotbalovou kariéru.

V novobydžovských žácích i v dorostu válel jako z partesu. Nebylo tedy divu, že si ho všimli činovníci Spartaku Hradec Králové, a tak Ladislav Vízek absolvoval v patnácti svůj první přestup. Protože se už tehdy učil nástrojařem, začal pendlovat mezi Dobruškou, kde byla učňovská škola, Chlumcem nad Cidlinou, kam jezdil za prací, a Hradcem Králové, kde čtyřikrát týdně absolvoval trénink. Do Hlušic se vracel jen vyspat, ale bral to jako zkoušku své lásky k fotbalu. V dresu béčka dorostu Hradce se mu dařilo, střílel gól za gólem, ale vytouženou šanci v prvoligovém dorosteneckém áčku nedostal. Na jaře 1973 se tedy vrátil do Nového Bydžova s pocitem, že svoji velkou šanci promarnil. Nastupoval tu za tým mužů v I. A třídě, čekala ho však ještě vojna.

Povolávací rozkaz mu k jeho překvapení přišel už v červnu 1974, a to do Tábora na výběr branců do fotbalových Dukel. Předvedl se tam v dobrém světle, takže si ho vybrali do Dukly Žatec. V třetiligovém mančaftu strávil jednu sezonu, která málem skončila postupem do 2. ligy. K senzaci chyběly čtyři body, ale Ladislava Vízka to mrzet nemuselo – v létě 1975 se stěhoval na prvoligovou Julisku!

V pražské Dukle se brzy probojoval do základní sestavy a odehrál zde pak jedenáct sezon, které ozdobil třemi mistrovskými tituly a třemi zisky Čs. poháru. Jak ale říká, tak kvalitní mužstvo, které trénovaly osobnosti typu Vejvody, Masopusta nebo L. Nováka, mělo skončit na prvním místě každý rok. Na Julisce zažil Ladislav Vízek neúspěšnější léta své fotbalové kariéry, a protože Dukla tehdy pravidelně hrávala evropské poháry, nastoupil v jejím dresu například proti Manchesteru United, FC Barcelona, lisabonské Benfice nebo Dynamu Kyjev. Na tyto zápasy má krásné vzpomínky, noční můrou ale pro něho dodnes zůstává Pohár

UEFA v sezoně 1978/1979, kdy sice postupně vyřadili Lanerossi Vicenzu, Everton Liverpool a VfB Stuttgart, ale ve čtvrtfinále nešťastně vypadli s berlínskou Herthou.

Výborné výkony Ladislava Vízka v Dukle brzy vyústily v jeho nominaci do národního týmu. V letech 1977 až 1986 odehrál za reprezentační áčko 55 zápasů a nastřílel 13 gólů, má doma bronz z ME 1980 v Itálii a zúčastnil se i MS 1982 ve Španělsku. Za svůj největší úspěch však považuje zlatou medaili z LOH 1980 v Moskvě, kterou, jak nikdy neopomene zdůraznit, získal jako člen vynikající party skromných kluků pod otcovským vedením trenéra Havránka.

V létě 1985 zamířil Ladislav Vízek do francouzského Le Havre, v němž strávil dvě sezony. Klub však sestoupil do 2. ligy a to jeho návrat domů jen uspišilo. Vrcholový fotbal pověsil na hřebík, ale jinak mu dál zůstal věrný. Několik roků strávil dojížděním do rakouského Gmündu, deset let hrál za Černošice a po mnoha sezonách strávených v áčku

Dolních Chaber dnes pravidelně nastupuje za jejich béčko hrající druhou pražskou třídu. Sní ale o tom, že svoji bohatou kariéru zakončí definitivně v rodných Hlušicích.

Ladislav Vízek se kromě fotbalu baví tenisem a golfem, rád si zahraje i hokej a ve své hospodě v Čimicích nepohrdne partičkou karet nebo kulečnicku. Pozorně sleduje fotbalový růst svého vnuka Jirky Šmicra a předpovídá mu zářnou budoucnost. Největší radost má ale z dvouletého „zlatička“ Viktorky, o kterou se stará s přítelkyní Simonou. „Upřímně říkám, že jsem naprosto šťastný, myslím si, že mě to omladilo. Svých dvou starších dětí jsem si moc neužil, protože jsem byl pořád na cestách, tuhle holčičku jsem si ale přinesl na rukou z porodnice a jsem s ní každý den. Je moc roztomilá a já díky ní vlastně žiju svůj druhý život.“

Očekávané události ve II. čtvrtletí 2015

Atletika

MZ – Zlatá tretra	26. 5.	Ostrava
MČR víceboje	29.–31. 5.	Stará Boleslav
PMEZ	30.–31. 5.	Mersin
MJO, DUKLA mítink	8. 6.	Praha
TNT Fortuna mítink	13.–14. 6.	Kladno
MČRJ	20.–21. 6.	Ostrava
ME družstev	20.–21. 6.	Čeboksary

Badminton

EH	16.–21. 6.	Baku
----	------------	------

Cyklistika

SP MTB	23.–24. 5.	Nové Město na Moravě
SP MTB	30.–31. 5.	Albstadt
EH	13. 6.	Baku

Kanoistika

ME	1.–3. 5.	Račice
SP	15.–17. 5.	Montemor
SP	22.–24. 5.	Duisburg
SP	29.–31. 5.	Kodaň
EH	14.–16. 6.	Baku

Lukostřelba

EH	16.–21. 6.	Baku
----	------------	------

Moderní pětiboj

SP	9.–12. 4.	Řím
MMČRJ	11.–12. 4.	Praha
SP	30. 4. – 4. 5.	Kecskémet
SP	6.–9. 6.	Sarasota
SP	12.–14. 6.	Budapešť
SP finále	17.–23. 6.	Minsk

Parašutismus

SP	12.–14. 6.	Rijeka
SP	26.–28. 6.	Bled

Plážový volejbal

EH	16.–21. 6.	Baku
----	------------	------

Sportovní střelba broková

SP	22. 4. – 4. 5.	Larnaca
ČP	24.–26. 4.	Hradec Králové
VC Hradce Králové	12.–14. 6.	Hradec Králové
EH	12.–23. 6.	Baku

Sportovní střelba kulová

SP	6.–15. 4.	Changvon
MZ IWK	16.–19. 4.	Berlín
MZ IWK	27. 4. – 3. 5.	Hannover
MZ – VC Osvobození	6.–10. 5.	Plzeň
SP	10.–18. 5.	Fort Benning
SP	27. 5. – 1. 6.	Mnichov
MZJ HOPES	10.–14. 6.	Plzeň
EH	12.–28. 6.	Baku
MZ IWK	19.–21. 6.	Innsbruck

Tenis

MT French Open	24. 5. – 7. 6.	Paříž
----------------	----------------	-------

Veslování

MČR distanční	4. 4.	Hořín
SP	8.–10. 5.	Bled
ME	29.–31. 5.	Poznaň
MZ – Primátorky	7.–8. 6.	Praha
SP	19.–21. 6.	Varese

Vodní slalom

MSJ a MS 23 slalom	22.–26. 4.	Foz do Iguacu
ME slalom	28.–31. 5.	Lipsko
SP slalom	19.–21. 6.	Praha
SP slalom	26.–28. 6.	Krakov
MS sjezd	26.–28. 6.	Videň

Připravil: Petr Eliáš

medaile, rekordy a tituly sportovců ASC DUKLA získané za leden–březen 2015

Sportovní akce	zlato	stříbro	bronz	celkem
Mistrovství světa	1	1	0	2
Mistrovství Evropy	2	2	3	7
Mistrovství světa juniorů	0	1	0	1
Armádní mistrovství světa CISM	1	0	0	1
Světová univerziáda	1	1	2	4
CELKEM	5	5	5	15

Tituly mistra ČR: 26 celkem (24 seniorských, 2 juniorské)

České rekordy:

Pavel Maslák, Daniel Němeček, Patrik Šorm (atletika, 4x 400 m – 3:04,09 min., HME 8. 3. 2015, ČR – Praha)
Jakub Holuša (atletika, 1 500 m – 3:37,68 min., HME 8. 3. 2015, ČR – Praha)

Světový pohár (celkově):

2. Ester Ledecká (snowboarding, paralelní obří slalom)
3. Ester Ledecká (snowboarding, paralelní disciplíny)

Účastnické místo na LOH 2016:

David Kostecký (sportovní střelba – trap)

Podrobné výsledky: www.duklasport.cz
Zajímavosti: www.facebook.com/AscDukla

Připravila: Ivana Roháčková

„Všem vám moc děkuji za úžasný zážitek. Líbilo se mi vaše maximální nasazení, že jste šli do toho srdcem. Určitě jste se museli i vyrovnat s atmosférou, kterou vytvářeli diváci. Ukázali jste, že máte zdravé sebevědomí.“
Ministr obrany Martin Stropnický na armádním stadionu Juliska pogrataloval a poděkoval za reprezentaci armády atletům – medailistům právě skončeného halového mistrovství Evropy konaného v pražské O2 aréně – čtvrtkaři Pavlu Maslákovi, mílaři Jakubu Holušovi, koulaři Ladislavu Prášilovi a dalším ze štafety Patriku Šormovi a Danielu Němečkovi.

- 1/ Medailisté s ministrem obrany Martinem Stropnickým, ředitelem ASC DUKLA plk. Jaroslavem Přiščákem a šéftrenérem atletiky Jiřím Šimicem
- 2/ Rozhovor s medailisty
- 3/ Jakub Holuša půjčil svou medaili Martinu Stropnickému

Snowboardistka Ester Ledecká mistryní světa v paralelním slalomu

